

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

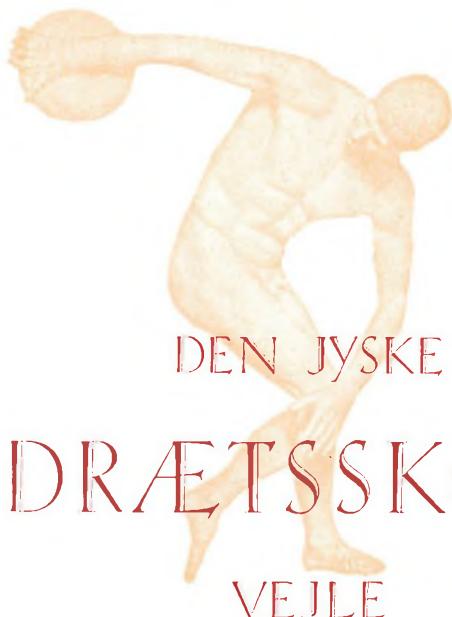
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

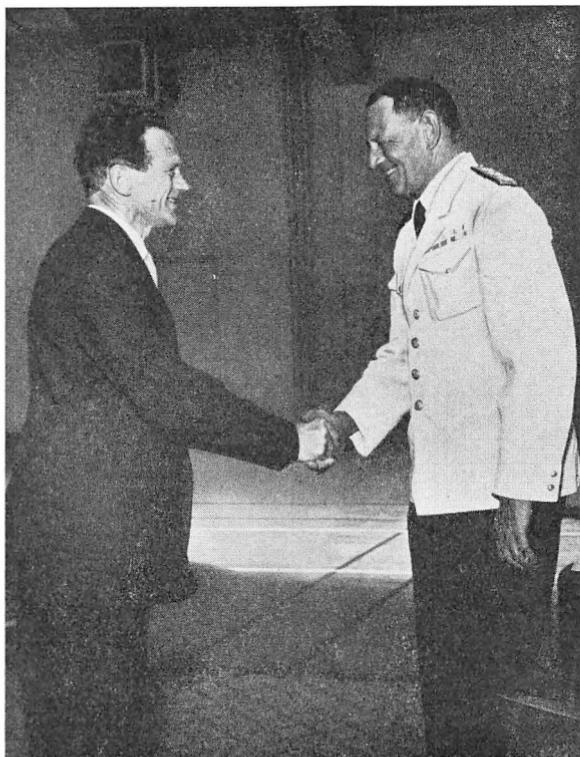
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

ÅRSSKRIFT 1958

Statens pædagogiske Studiesamling
København

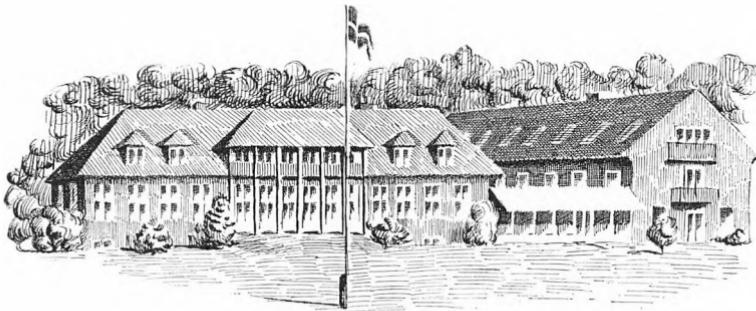

ÅRSSKRIFT 1958

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

Statens pædagogiske Studiesamling
København

Konrad Jørgensens Bogtrykkeri, Kolding.

KANTATE

til indvielsen d. 20. juli 1958.

I naturens skønne ramme,
Vejleskovens bøge nær,
flokkes ungdom med den samme
lyst til idræt, den har kær.

Idrætsglæden, skolelivet
vækker vilje, sætter mål.
Visdom, ånd blev også givet
muskelkraft og nervestål.

Både ånd og legem, øvet
under idræts kald og krav,
tit i nederlag blev prøvet,
hvad der siden sejren gav.

Ordet iført idrætsdragten
sprænger alle ufri bånd.
Hvor i alvor leg har magten,
folkeliiv har rette ånd.

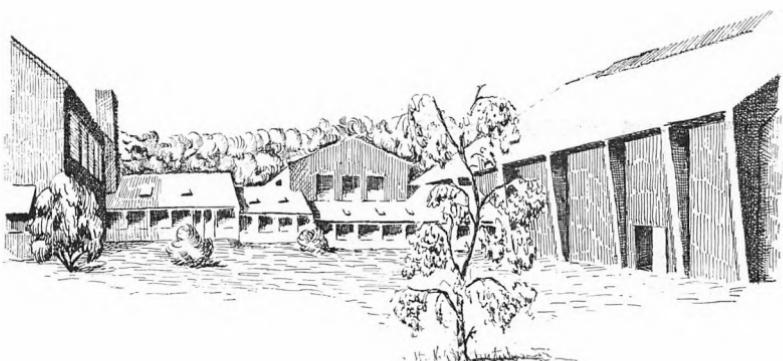
Skolen åbner sine døre
under væld af Dannebrog
for et festligt idrætsrøre,
som os hid i skarer drog.

Skolen åbner sine døre
under idrætsmærkets skjold,
må det ord, vi her skal høre,
frugt os give mangefold.

Skolen åbner sine døre,
byder os til idræt ind,
vi vil her os dygtiggøre,
møde frem med åbent sind.

Skolen åbner sine døre,
tjene vil den drot og folk,
vor kulturkamp sejrrigt føre,
for vor livssag være tolk.

A. C. Christensen.

EN HYLDEST TIL IDRÆTTEN

Sindet gør sig fri af jorden,
når i løb du sprænger snoren.

Båret har dig også tanken,
hvor i spring du fløj fra planken.

Når du fra dig kuglen støder,
kræfter hærdes, blikket gløder.

Kast med diskos, spyd og hammer —
sener spændes, blikket flammer.

Fødder, syng os sejerssangen
under konkurrencegangen.

Ivrigt gymnastikken dyrkes —
legemet og sjælen styrkes.

Ved den lynsnart førte klinge
hånd og øje enhed bringe.

Kort. Kompas. Og frem du vinder,
gennem skov og mose finder.

Spændt der efter skiven skydes.
Og der løftes, bokses, brydes.

Hvor du frydes ved at svømme,
blodet bruser — sundhedsstrømme.

Bryd igennem bølgeslaget
vej til sejr ved åretaget.

Vandt sejladsen du — se, båden
får vel også part i dåden.

Deler sejren du med hesten —
den får æren helt forresten.

Har du ret begejstringsgnisten,
følg i farten blot cyklisten.

Vinterglæder -- sneen, isen —
giver ski og skøjter prisen.

Blev dit spil dit hold til hæder
ved en fodbolds brune læder,

og i håndboldkampens hede
slaget vandt, da du var rede,

blev dit spil dit hold til ære
ved det stærke kicketgærde,

og din ketsjer kampmomentet,
så den nåed' mer' end ventet,

blev i golf din kugle vinder,
så om mesterslag det minder,

og ved hockeykamp bemærket,
at du har dit hold forstærket —

leg med bolden gav i billed'
idealet, mens du spilled'.

BETRAGTNINGER OM LIVSANSKUELSE

Selvom man skulle anse det for en naturlig ting at gøre sin situation i denne verden op, er det ikke noget, ret mange mennesker beskæftiger sig med.

Vi indstiller os gennemgående på at acceptere den verden, vi lever i, affinder os med den placering, der nu engang bliver vor, tilpasser os de livsvilkår, der bydes os, og lader i øvrigt tingene gå deres gang.

Tilsyneladende er dette for mange såre naturligt og fornuftigt.

Er der andet at gøre?

Måske ikke — — — og dog!

Når mennesker står overfor at skulle etablere et eller andet foretagende, prøver de at overskue situationen: Er der brug for den nye virksomhed? Er der økonomisk basis for at starte den? Er de i besiddelse af de nødvendige forudsætninger for at kunne lede og drive den? — — og måske endnu mere.

Det liv, hver enkelt af os skal leve, er også en art forretning eller virksomhed. Hvorfor da ikke her gøre situationen op? Danne sig et overblik. Blive klar over, hvor man står og på hvilket grundlag, man ønsker at leve menneskelivet.

Vor tids overfladiskhed og hektiske jag bidrager vel nok sit til, at kun få finder og føler anledning til at standse op engang imellem og gøre status rent menneskeligt — — blive klar over sin egen situation, sit livssyn og sin livsanskuelse.

Desuden flaskes vi næsten fra det første skoleår op med, at mennesket er skabningens herre.

Er vi det?

Når det menneskelige stamtræ skal tegnes, ynder vi at betegne roden ved amøber og andre meget primitive dyr,

op ad stammen passerer vi så en række dyreklasser fra fisk over krybdyr og lavere pattedyr til aberne. Som stjernen i dette »juletræ« finder vi så *Homo sapiens*, os selv. Der er naturligvis grene på dette »juletræ«. Dyr som fugle og insekter kan ikke direkte findes blandt vore forfædre, men må placeres på sidegrene, der skyder ud fra den lavere del af stammen.

Spørgsmålet er imidlertid, om dette billede er rigtigt, hvad meningerne er stærkt delte om.

Naturhistorikeren vil i det anatomiske finde mange vanskeligheder, når han skal forklare dette menneskelige stamtræ.

Det, der imidlertid har interesse i disse betragtninger, er dyrenes sjæleliv. Den ovenfor skitserede udvikling må naturligvis have såvel en anatomisk som psykologisk udviklingslinie.

De enorme forskelligheder, der gør sig gældende i det ydre, er de ligeså enorme på sjælelivets område?

Er f. eks. insekternes sjæleliv helt forskelligt fra menneskets? Ikke blot på den måde, at det er mindre udviklet, som et lille barn er mindre udviklet end en voksen mand, men er det væsensforskelligt — opbygget på en helt anden måde?

Ingen har vel bedre og mere indgående studeret insekternes sjæleliv end franskmanden Fabre. Hvad han f. eks. har fået ud af at studere ganske almindelige insekter er helt utroligt. Gennem masser af eksempler viser han, hvorledes en række insekters hele udviklingsproces fra æg, over larve- og puppestadiet tilsyneladende er baseret på en meget højt udviklet intelligens samt et mægtigt erfaringsgrundlag, men dette er ikke tilfældet. Det hele er udelukkende baseret på den vidunderlige »mekanisme«, som er særlig fremherskende hos insekterne, nemlig instinktet. Hele deres livsførelse er baseret på instinktet.

Sammenligner man med mennesket og tænker på dettes hjælpeløse barndom og dets ungdoms mange dumheder og fejltagelser, er det vanskeligt at finde baggrund for at be-

tragle mennesket som skabningens herre. Man kunne fristes til at misunde insekterne.

Men læser man så andre eksempler hos Fabre, viser han klart, at instinktet også kan have sin revers, idet instinktet under visse givne omstændigheder gør, at det levende væsen (her insektet) er ude af stand til at klare sig og mister f. eks. sin orientering.

Med andre ord: instinktet alene kan ikke klare tilværelsens problemer for de levende væsener, hvilket måske kan trøste mennesket, som ikke har instinktet i sin sjæl.

Ganske vist kan vi finde adskillige handlinger hos mennesket, som tilsyneladende ingen begrundelse har, men instinkt i den betydning, som vi træffer det hos insekterne og andre dyrearter, møder vi ikke hos mennesket, det er en form, som er os fremmed.

Da der findes dyreformer, som i hele deres eksistens rent instinktivt har organiseret sig som et samfund, hvor hver enkelt får tildelt bestemte opgaver, som vi t. eks. ser det hos myrer og bier, er der vel nok stadig mennesker, som vil finde lighedspunkter.

Såfremt den populære udviklingsteori skal fastholdes og billede med træet gennemføres, kunne man tænke sig flere stammer, der vokser ud fra den samme rod, sådan at forstå, at flere dyrearter danner en sammenhæng, der udvikler sig i forskellig retning og fører en udviklingslinie op til nutiden, som da står med de i tidens løb »forædlede« resultater, der ved en sammenligning er svære at få til at harmoniere.

Da udviklingen er foregået over årtusinder, ja millioner af år, og der i tidens løb er uddøet mange dyrearter, som vi intet kender til, er vanskelighederne forståelige.

Denne udviklingslære, som i væsentlig grad knytter sig til darwinismen, er i tidens løb blevet imødegået af mange, bl. a. tyskeren Klaatsch, som vel ikke er den, der har fundet den fulde sandhed, men som i sine teorier har så mange slående sandheder, at man må vise ham interesse.

Det er især pattedyrenes anatomi, han har beskæftiget

sig med. Bl. a. har tandsættenes udvikling interesseret ham, idet han faldt i forundring over, at hvert enkelt dyr var udstyret med velegnede tænder til netop dettes specielle brug, hvorimod menneskets tænder nærmest er at betragte som en slags universaltænder, der ikke er særlig fremragende til noget bestemt formål, men er brugbare til bogstavelig talt alt muligt.

Samme iagttagelse gjorde han ved en sammenligning mellem pattedyrenes forlemmer og den menneskelige hånd, der ligeledes er et slags universalredskab, der ikke er særlig fremragende sammenlignet med hvalens fuldkomne åre, muldvarpens fremragende spade, hestens fremragende løbelem, kattepoten o. s. v. Hånden kan bruges stort set til det samme, men kun i ringe udstrækning.

Klaatsch holder derfor på, at mennesket anatomisk betegner et primitivt udviklingstrin, hvilket han yderligere mener at kunne bevise ved at kunne fremvise et fotografi af sporet af et i triastiden levende landhvirveldyr, et spor, der til påfaldenhed ligner aftrykket af en primitiv hånd med fem fingre, som efter hans mening er »urforlemt«.

Til sammenligning har hesten udviklet sig fra oprindelig femtået til den nu entåede, hvilket har været af hensigtsmæssig betydning.

Udviklingstræt skal derfor efter Klaatsch's opfattelse snarere være en busk, der deler sig nær roden. De forskellige dyregrene med en lang række sideskud udvikler sig alle i hensigtsmæssig retning, specialiseres, i hvert fald de fleste af dem.

Menneskegrenen derimod skyder lige i vejret uden svinkeærinder. Det er forklaringen på, at mennesket har undgået at specialisere sig. Klaatsch mener, at forklaringen på menneskets overlegenhed skal begrundes i dette. Vi kan ikke noget til fuldkommenhed, men vi kan til gengæld lidt af hvert.

Overfører man denne teori på det sjælelige, vil det sige, at vi ikke er presset ind i nogen bestemt form (specialiseret) eller sat ind på noget bestemt spor fra fødselen. Vi er ikke

udstyret med et komplet sæt instinkter som f. eks. insekterne.

Med andre ord: vor arv er minimal, men til gengæld er vore udviklingsmuligheder så at sige ubegrænsede.

Sammenligner man menneskets fysiske udvikling med dyrenes, tager det forbavsende lang tid, inden mennesket når frem til at kunne klare sig selv. Hos adskillige dyrarter ser man, at de i løbet af uger lærer at stå på egne ben.

Endnu langsommere end den legemlige udvikling går den åndelige udvikling hos mennesket. Skal mennesket specialisere sig gennem kundskabstilegnelse, er det først i 25—30 års alderen, den egentlige studietid ophører. Efterhånden, som den kulturelle udvikling er skredet frem, har der været en tydelig tendens til at gøre studietiden længere.

Hvor ville det være anderledes let, om vi var født med instinkt for at være psykolog eller apoteker på samme måde, som f. eks. bierne er født med instinkt for at være honning-samlere.

Som erstatning for instinktet har mennesket fået det, vi kalder fornuften, evnen til at vælge mellem forskellige muligheder.

Imidlertid tager det lang tid, før vor fornuft er tilstrækkelig udviklet og et erfaringsgrundlag bygget op, så vore fornuftshandlinger bliver ordentligt underbyggede. Dertil leder den såkaldte fornuft os ofte til at handle forkert, fordi vi ikke var i stand til at overse konsekvenserne af vore handlinger.

Det enkelte menneskeliv kan af denne grund gøre store udsving i form af fejltagelser, der kan vende op og ned på den enkeltes livsskæbne. Derfor går det også op og ned i menneskehedens historie.

På trods deraf bærer den historiske udvikling dog først og fremmest vidnesbyrd om en lang række triumfer gennem de fremskridt, der er gjort i teknisk og kulturel henseende.

Når vi studerer beretningerne om disse fremskridt, vil det som oftest gå igen, at kun et utroligt slid og overvindelse af store skuffelser har ført til de opnåede resultater. Hvil-

ket belærer os om, at såfremt vi vil udnytte vore muligheder, er det arbejde, slid og overvindelser, der skal til.

Vi kender meget lidt eller intet til de første primitive livsgoder, mennesket erhvervede sig, men fra og med middelalderen og i den nyere tid understreges det gang på gang, at opfindelserne er resultatet af årelange forsøg og en utrættelig overvindelse af skuffelser og fejltagelser.

Derfor er det ikke svært at forstå f. eks. Edisons (opfinderen af den elektriske glødelampe) udtalelser til en interviewer, idet han sagde, at opfindergeni består af 1 pct. inspiration og 99 pct. transpiration.

På den anden side finder vi også beretninger, der viser, at en opfindelse kan slå ned som et klart tankelyn — pludselig står et problem løst i den menneskelige bevidsthed, men der ligger næsten altid en indgående tumlen med problemerne forud.

Den menneskelige underbevidsthed har løst problemerne og sender det færdige resultat ind i vor aktive bevidsthed. Man betegner også dette som den menneskelige intuition — en funktion, som egentlig ikke lader sig forklare.

De store udviklinger i menneskeåndens historie foregår sandsynligvis altid gennem intuitionen. Den aktive del af vort bevidsthedsomfang, hvortil fornuften knytter sig, ordner og klarer vore små problemer for os, medens underbevidstheden og intuitionen løser de store og udviklende opgaver.

Her står vi ved det, der til en vis grad berettiger til at kalde mennesket for skabningens herre.

Med andre ord: vi står overfor et under, der er lige så uforklarligt som insekternes instinkt og kun ligner dette i, at det er ubevidst.

Når man derfor indenfor litteraturhistorien betegner romantikken som poesiens guldalder, er dette ikke mindst grundet i de gamle romantikeres påpegen af »anelsens« betydning.

Det er ikke fri fantasi og hjernespind, når Oehlenschläger i »Aladdin« lader gamle Nureddin læse:

Selsomt er lykkens gaver rundt fordelt,
Som funker er de spredt fra syd til norden,
Og såre få besidde lykken helt.

Hvert blomster har sit eget sted på jorden:
Hvor druens blod er varmest, lurer død,
I hule jordbund buldre lyn og torden.

Blandt østens palmer, mellem frugten såd,
Sig brilleslangen under løvet sniger,
Og giften blusser giennem blomsten rød.

Fra kolde nord snart varme sol bortviger,
Men uden jordskælv, uden gift og pest
Nødtørftig rugen groer for stærke kriger.

Naturens muntre sørn er lykken næst.
Hvorefter nattens grubler flittig grunder,
Når solen slukkes i det blege vest,

Det finder han med lethed ved et under.
Fast ubegribeligt ham lykken går
I møde, mens han sådt og sorgfrit blunder.

Og deri lykken netop jo beståer,
At den umiddelbar, ved skiulte kræfter,
Hen til sin elskte gienstand sikkert nåer.

Den kommer selv, den vil ei gribes efter,
Det hielper lidt kun, at du søger vil,
At du din tanke på dens ankomst hester.

Du giber — håbets dør sig lukker til.
Hvis ei umiddelbar din lod er falden,
Da blier du for din higen kun et spil,

Da hielper ei din forsken og din kalden.

Ja, måske er dette sandheden om menneskelivet. — Hvorfor da ikke leve livet sorgløst og ubekymret, bare lade stå til og tage tilskikkelsene i den rækkefølge, de kommer.

Det normale menneske kan ikke i ordets egentlige forstand leve sorgløst og ubekymret. Der er i os nedlagt åndelig drivkraft, som gør, at vi må tumle med attråværdige opgaver.

Når Sisyphos i det græske oldtidssagn ikke kan lade være at kæmpe sin tilsyneladende håbløse kamp med at få den store sten op på bjergets top — trods idelige skuffelser — og trods det ikke vil føre til nogen menneskelig lykke — vurderet efter fornuftsmæssige grunde, ja, så ligger det ene og alene i dette, at den opgave, han har sat sig for at løse, kan han simpelthen ikke slippe, da han så aldrig vil kunne få fred med sig selv.

Vi mennesker må simpelthen bruge vore evner og anlæg, men grundet forskellige forudsætninger vil vi ikke altid bruge dem til det samme.

At de store »appelsiner« intuitivt falder i de få udvalgte turban, som vi møder det hos Aladdin, må ikke forlede os til passiv holdning.

Vi må og skal finde os et ståsted, finde frem til en livsanskuelse — et vurderingsgrundlag, blive klar over egne menneskelige muligheder under hensyntagen til evner og anlæg, sætte sig mål og arbejde — ja slide sig frem mod disse, da er sandsynligheden for, at intuitionen hjælper os til at gøre de store opdagelser, indenfor rækkevidde.

Det er måske dristigt at titulere disse betragtninger: livsanskuelse, hvilket ordret vil sige at anskue livet — menneskelivet i hele dets mangfoldighed.

Væsentlige sider — som f. eks. den religiøse tro — vil jeg i denne forbindelse lade ligge. Tillærte overbevisninger hører naturligvis også med i sådanne betragtninger, som f. eks. den politiske indstilling, ligeledes vore rets- og frihedsbegreber.

Det er uoverkommeligt i en artikel tilfredsstillende at trække alt med ind i billedet, da individuelle hensyn altid

må spille ind, men hensigten har også udelukkende været den at sætte tanker i sving og påpege, at menneskets mangfoldighed af muligheder ikke kan udnyttes, såfremt man ikke standser op og gør status engang imellem — finder sit ståsted — finder frem til en overbevisning.

Jo mere vi ved om det indre liv hos os selv og andre, ved på samme objektive og forstående måde, som vi f. eks. kender naturen og dens love — desto sværere vil det være at anse andre for fremmede, og jo mere vil vi få ud af samværet og samlivet med andre.

Tage Søgård.

POLITISK STATUS

Arne Sørensen, tredivernes og fyrrernes politiske oprører, skrev den 6. august 1949 i en artikel i Information: »Det kunne tænkes, at vor værdifuldeste indsats ville være, at vi accepterede, *at vi var kommet til det samfund, vi ville bo i, og at vi slog fast: her er der godt, her agter vi at blive.* Det ville medføre, at vi mister — eller rettere indser, at vi allerede har mistet — den inspiration, der stammede fra den rene ide. Dette ville medføre, at vi mere realistisk indstillede os på, at naboen velfærd var et bedre etisk mål end den fjerne utopi, hvadenten vi så oversætter dette program til kristelig næstekærlighed, eller vi anvender de sociale humanisters tale om menneskelig solidaritet.«

Det var en dristig tanke, Arne Sørensen her udkastede. Jeg tror, de fleste i dag vil indrømme, at Arne Sørensen på et afgørende område så rigtigt. De skarpe idémæssige skillelinier er brudt sammen, og vi må politisk — her forstået i videste betydning — søger i fællesskab at løse de store problemer.

Det vil derfor, inden jeg går videre, være nødvendigt at gøre op med de politikere, der i de sidste par år med stor styrke har forsøgt at fremvinge en ideologisk breche i dansk politik.

Der gøres fra de her nævnte politikeres side en kraftig indsats for at få tanken om topartisystemet til at vinde terræn. Man ønsker, at vælgerne skal stilles over for et klart valg mellem socialismen og liberalismen; nogen mellemvej skal ikke findes.

Lad os se lidt på, hvad et topartisystem indebærer. Det er indlysende, at den politiske debat vil få en anden form under et topartisystem, end den har nu. Nu må man diskutere tingene igennem og i højeste grad tage hensyn til

hinandens synspunkter. Under et topartisystem vil de ting, der skiller, blive trukket skarpt op; vælgerne vil blive stillet over for et valg mellem yderpunkterne i partiernes programmer; partierne vil ofte føle sig tilskyndet til at arbejde med disse yderpunkter, også selv om disse yderpunkter ingen reel politisk betydning har.

Den politiske situation er jo den, at der ingen væsentlig skillelinie er i dansk politik. Siden 1945 har to omtrent lige stærke grupper stået over for hinanden; vi har skiftevis haft socialdemokratisk og borgerligt styre. Politisk har det ikke betydet meget; i de store spørgsmål har dansk politik været bundet til internationale aftaler uden mulighed for væsentlige ændringer fra dansk side. Den første politik har da også i store træk fulgt de samme retningslinier og har haft de samme virkninger.

Men lad os et øjeblik foretage det tankeeksperiment, at der skulle være en afgørende skillelinie i dansk politik. Ville det da være rimeligt, at flytning af få tusinde stemmer skulle ændre dansk politik på afgørende områder? For mig at se ville det ikke være rimeligt.

Udviklingen har vist, at vælgernes indstilling til politiske spørgsmål ændrer sig langsomt. Bør man begå vold mod denne udvikling og etablere et system, der indebærer, at ganske uvæsentlige meningsændringer hos vælgerne kan vende op og ned på de politiske forhold? Det forekommer mig, at den kendsgerning, at vælgernes gruppering i borgerlige—socialdemokrater er ret stabil, bør medføre en tilsvarende stabilitet i styret. Ligevægten i vælgerskaren bør give sig udslag i den første politik.

Det at være politiker betyder reelt, at man har den fornemme opgave at løse samfundets problemer. Lad os dog slå fast, at politik er et regulært arbejde, nemlig det: at styre landet. Ingen har gavn af, at et stykke praktisk arbejde skabes om til en ideologi. Der kan vist ikke nævnes et eksempel på, at det skulle være tilfældet. At der gælder andre love for politisk arbejde, tror jeg ikke på. Bliver en politisk kamp en ideologisk kamp, vil valgkampen blive en kamp om følelser og ikke om, hvordan man bedst kan løse

en række praktiske opgaver. Alle politiske erfaringer fra diverse diktaturstater viser, hvor farligt det er, når politik bliver til en ideologi, når politik bliver til en religion og valget til et valg mellem ondt og godt.

Tilhængere af et topartisystem vil kunne henvise til franske tilstande som et afskrækende eksempel på, at mange partier ikke kan give et fast styre. Det er dog tvivlsomt, om »de franske tilstande« er en direkte følge af det politiske system; om det ikke snarere er en typisk fransk egenskab, der giver sig udslag på denne måde.

Erfaringen fra Schweiz viser, at partier af forskellig farve og oprindelse udmærket kan arbejde sammen og skabe et stabilt styre, når de er tvunget til det, eller — hvad der vist er mere rigligt — når de viser vilje til det.

Vender vi os efter dette til England, så har topartisystemet dør i de senere år vist afgørende svagheder, der viser en farlig tendens.

Da Labour efter krigen kom til magten i England, nationaliseredes adskillige industrigrene, transportvæsenet etc. Der skal ikke her tages stilling til det principielle i sagen; det afgørende er, at den nuværende konservative regering har ført en del af de nationaliserede virksomheder tilbage til privat eje, og at Labour har erklæret, at såfremt de vinde næste valg, vil disse virksomheder igen blive nationaliseret. Da Suezkrisen i oktober forrige år var til debat i Det engelske Underhus, godkendte Labour Edens politik, indtil man opdagede, at Amerika ville gå andre veje end England, og at man af den grund kunne slå partipolitisk mønt af Suezkrisen. Labour øjnede en chance til at vælte Eden og vinde nogle billige laurbær, de greb chancen og udnyttede den til det yderste med det resultat, at Suezaktionen blev en fiasko, og Eden måtte gå af som ledende engelsk politiker.

Disse erfaringer gør det til en farlig ting at nærme sig »engelske tilstande«. Folkestyre betyder ikke, at vi i afgørende politiske spørgsmål skal splittes i to lige stærke grupper, hvor vi af partitaktiske grunde tvinges til at vælge mellem problemernes yderpunkter, men at vi taler os til

rette om de store linier i problemerne. Demokratiets fornemste opgave er ikke at varetage de stærkeste gruppens interesser, men tværtimod at værne de svage i samfundet.

Problemet med at styre et land er i første omgang et spørgsmål om, hvordan der styres, og i hvor høj grad man har evne og vilje til at tilsidesætte en lang række personlige og partimæssige interesser for at varetage folkets — og det vil i denne forbindelse også sige politiske modstanderes — interesser. Folkestyret stiller ikke alene krav om en ansvarlig regering, men i lige så høj grad om en ansvarlig opposition.

På dette område kunne vi lære en hel del i Schweiz.

Tendensen i dansk politik mod et topartisystem bør ikke have lov til at vinde yderligere terræn blandt politikerne. Jeg mener også, at der reelt er tendenser til i dansk politik at gå den modsatte vej. Disse tendenser vil jeg sige lidt om i det følgende.

Valget i maj 1957 var på sin vis et meget vigligt valg. Konsekvenserne af regeringsdannelsen kan på længere sigt vise sig at få afgørende betydning i dansk politik. For den politisk kyndige føltes det som noget malplaceret, da man forud for valget i fjor ikke mindst fra borgerlig side førte en valgkamp, der var i strid med den politiske udvikling og folkelige erkendelse siden 1945. Man forsøgte at gøre valgdagen til en afgørelse om liberalistisk og socialistisk politik. Selvfølgelig er sagen ikke så enkel. Det er urealistisk at stille vælgerne over for et valg mellem to forlængst uddøde politiske retninger. Det var da heller ikke socialism eller liberalism, valget drejede sig om. Det var to afgørende principper, der blev stillet over for hinanden. På den ene side Erik Eriksens og Poul Sørensens ide om at forenkle tingene og gøre dem sorte eller hvide, så man klart kan skelne mellem dem — ihvertfald inden valget —; på den anden side Thorkil Kristensens respekt for vælgernes evne til at tænke som voksne mennesker og til at træffe et valg ud fra de foreliggende kendsgerninger.

H. C. Hansen fulgte det sidste princip, og det kan måske give et fingerpeg om vælgernes mening, at Thorkil Kristen-

sen og H. C. Hansen begge fik et meget stort antal personlige stemmer; H. C. Hansen fik således det største antal personlige stemmer, nogen politiker har opnået.

Mange partitro vælgere gned øjnene som Jeppe i baronens seng, da H. C. Hansen dannede regering.

Var dette muligt?

Var det ikke i strid med al politisk anstændighed?

H. C. Hansen viste sig i maj 1957 som den store politiker. Lad mig for en ordens skyld tilføje, at jeg tror, mænd som Thorkil Kristensen, Aksel Møller m. fl. kunne have gjort det samme.

For første gang siden 1945 blev det muligt at gå i gang med at løse efterkrigstidens problemer tilbunds. Regeringen har i det forløbne år konsolideret sin stilling. Dansk økonomi er delvis rettet op; tre så vigtige love som tjenestemannsloven, skoleloven og egnssudviklingsloven gennemført, arbejdsforhandlingerne førtes til en heldig afslutning, og afsætningsrådet blev oprettet. I den kommende tid skal afgørende problemer afgøres. Forsvarsloven, skattelovene, bolig- og byggestøttelovene samt en række sociale love skal til revision, og Danmark må indenfor en overskuelig fremtid tage stilling til de europæiske markedsplaner.

Det er af afgørende betydning, at disse opgaver løses i fællesskab.

Retsforbundet blev den katalysator, der satte aktionen i gang, da partiet, under svære kvaler efter 31 års politisk virksomhed på den danske rigsdag, skiftede om fra politisk demagogji til praktisk politisk arbejde. Vi har i Retsforbundet et talende eksempel på forskellen mellem uansvarlig opposition og ansvarlig regering. Det maner til eftertanke, når de politikere, der håner Retsforbundet, fordi det kom ind under nødvendighedens lov, samtidig går ind for et politisk system, der i realiteten bærer kimen til Retsforbundets dilemma i sig.

Dansk politik er inde i en afgørende brydning i disse år, der er store perspektiver i de tanker om samarbejde, de bedste af vore politikere gør sig til talsmænd for.

Thormod Petersen.

DET TOTALITÆRE SYSTEM

Det voldsomme røre, der her i efteråret opstod i forbindelse med tildelingen af nobelprisen til den russiske forfatter Boris Pasternak, har givet os lejlighed til påny at henfalde i forundring over ikke blot åndslivets vilkår i Rusland, men overhovedet det kommunistiske samfunds hele væsen.

Som bekendt påstod man fra officiel russisk side, at valget var truffet ud fra politiske motiver, ja, ligefrem var en fjendtlig politisk handling — foruden at man overfusede Pasternak med grove skældsord og udstødte ham af forfatterforbundet.

Denne reaktion fremkaldte naturligt nok en lang række protester fra forfatterforeninger, kulturorganisationer og enkeltpersoner i den frie verden. Det var også ganske i sin orden, selv om disse protesters rent praktiske værdi på den anden side af jerntæppet formodentlig har været lig nul. Det har været som at smide vand på en gås.

Men var det end naturligt for den vestlige verden at protestere og gå i forbøn for Pasternak, forhindrer det dog ikke, at man samtidig med en vis ret må have lov til at undre sig over den forbavelse, nogle har givet udtryk for i forbindelse med den russiske reaktion. Forholdet er jo faktisk det, at der — omstændighederne taget i betragtning — ikke er nogen som helst grund til forbavelse. 41 års totalitært kommunistisk styre burde være tilstrækkelig baggrund til forståelse af, at det officielle Ruslands optræden i denne situation har været naturlig, konsekvent og logisk. Man handlede i Moskva nøjagtigt, som man måtte gøre ud fra sine forudsætninger, og som udenforstående måtte forvente — hvis man vel at mærke har forstået det totalitære styres væsen.

Havde russerne derimod handlet lige modsat, fundet valget af Pasternak som nobelpristager helt i sin orden og deltaget i hyldesten af ham, så vilde der for alvor have været anledning til forundring.

Men sligt sker ikke. Det vilde have været som huset, der er kommet i splid med sig selv. Når kommunismen er den eneste sandhed, vejen, der fører til paradiset, hylder man selvfølgelig ikke en mand, som fornægter kommunismen.

Boris Pasternak har hidtil ført en fredelig tilværelse i Rusland som overvejende lyrisk forfatter og oversætter af klassisk vesteuropæisk litteratur. Men da han i udlandet udgav sin sidste bog, »Dr. Zjivago«, som han ikke havde kunnet få trykt i Rusland, og som yderligere skaffede ham nobelprisen, så faldt hammeren.

I sit hidtidige forfatterskab er Pasternak gået uden om det politiske, har ikke som andre sovjetiske skribenter følt sig fristet til at stille sin kunst i partiets tjeneste, ved lovpisninger af kommunismens idé eller begejstret hyldest til den menige traktorfører — eller sidste femårsplan.

Men i »Dr. Zjivago« har han fremstillet mennesket i det kommunistiske samfund som lidende og udtalt sig så tydeligt imod revolutionen og dens følger, at det er faldet magthaverne for brystet. Og når han så ydermere i et interview udtaler, at kommunisterne forlanger, at man skal have det, man holder af og holde af det, man hader, så har han særdeles tydeligt bekendt kulør, sagt nej til det kommunistiske styre. I sandhed udtryk for et beundringsværdigt mod.

Det folkefællesskab, der betyder så meget efter russisk opfattelse, har Pasternak sat sig ud over, ja, han har — set med den partitros øjne — hånet det næsten hellige grundlag for hele den kommunistiske samfundsorden: revolutionen. Og så er han, som en af hans angribere så nobelt udtrykte det, værre end et svin, for selv svin undlader dog at tilsøle det sted, hvor de æder og sover.

Sovjetstyret er et totalitært system, hvilket i praksis vil sige, at der m. h. t. samfundsmæssige forhold kun findes een sandhed — den nemlig som magthaverne i Kreml står

som udtryk og garant for. I toppen ved man, hvad der tjenes til folkets bedste, og det må alle i blind lydighed rette sig efter. Jo større enighed og samarbejde om de fælles opgaver, jo før når man målet. Men så må de individualistiske synspunkter også bøje sig for almenvellet og folkefællesskabet.

Vil de imidlertid ikke det, må de tvinges. Thi de er farlige for samfundet, kan forvirre og vildlede svage sjæle, ligesom de bryder det totalitære regimes enhed og svækker dets effektivitet.

En mand med Pasternaks synspunkter er for en kommunistisk tankegang som en kræftknude på samfundet. Og ligesom man for at redde patientens liv bortopererer det angrebne område, således må det totalitære system i egen interesse uskadeliggøre en sådan person. Det er naturligt og konsekvent og hør for så vidt ikke kunne give anledning til forundring.

Ud fra en demokratisk tankegang vil man udlægge den officielle russiske opræden i Pasternak-sagen som frygt for sandheden, angst for den frie ånd og forskning. Men den partitro kommunist er slet ikke interesseret i at starte en diskussion om noget, der for længst er blevet erkendt og fastslået som sandhed. Det kan kun tjene til at skabe forvirring og ødelæggelse.

På baggrund af ovennævnte forstås også Ruslands forhold til den såkaldte revisionisme. En mand som Tito har ladet sig påvirke af borgerlige synspunkter, så han tror, han kan tillade sig at diskutere veje og midler med Kreml, ja, være uenig med dem. Men det bryder totaliteten, enheden, som det frem for alt gælder at bevare. En fordomsfrei diskussion tjener intet fornuftigt formål, virker kun opløsende.

Det er fristende til sammenligning at pege på de mange ligheder, der findes mellem det kommunistiske styre og den katolske kirke. Begge parter er nemlig — utallige forskelle og deres indbyrdes skarpe modsætningsforhold til trods — totalitære systemer. Begge hævder at være i besiddelse af sandheden. Og såvel i Rom som Moskva vil man gøre, hvad

man kan for at bevare denne sandhed uændret, beskytte den mod tvivlende individualisters kritik, en kritik, der — hvis den ikke hurtigt bremses — kan gøre ubodelig skade, derved at den forvirrer og sår tvivl i svage sjæle. Derfor vilde russerne ikke udgive »Dr. Zjivago«. Og derfor udøver den katolske kirke censur, ligesom den har en fortægnelse over bøger, der ikke må læses.

Tidligere tændte den katolske kirke sine inkvisitionsbål ud over Europa i bestræbelserne på at værne om sandheden, bremse den åndelige pest. Idag nøjes man med at udstøde, ekskommunisere, de ulydige af kirken. I Rusland har man i visse perioder udvist særdeles stor brutalitet (jf. de voldsomme udrensninger under Stalin i 30'erne), mens man til andre tider er gået mere lempeligt til værks.

Nu vil det, hvad angår begge systemers optræden på dette område, være naivt at benægte tilstedeværelsen af en vis portion menneskelig magtbegær og hævngrighed, men det forhindrer ingenlunde, at det egentlige motiv for begge parters optræden er ønsket om at værne og bevare det, der for dem er sandheden.

Hverken pavestolens eller Kremls afgørelser kan appelleres, og det vil være formasteligt af det enkelte individ at tro sig berettiget til at kritisere disse afgørelser. Man har kun at bøje sig lydigt for sandheden.

Pasternak-affæren var forstemmende og deprimerende for et livssyn, der er præget af et krav om åndslivets frihed. Men tragedien i denne episode bliver dog større og får et dybere perspektiv, når man forstår, at begivenheden ikke var en isoleret episode, men tværtimod et nødvendigt og logisk udtryk for det sovjetrussiske styres væsen som totalitært system. Man kunde simpelthen ikke handle andrelædes, hvis man ville være tro mod sine forudsætninger og idealer, sit hele livsgrundlag.

Vi andre må så have lov til at spørge, om der overhovedet er mulighed for en frugtbar samtale og kontakt mellem øst og vest.

Erik Brygmann.

TIL LANDSTURNSTÆVNE I TRONDHEIM

I dagene 5.—10. juli afholdt Norges Turnforbund sit 16. landsturnstævne i Trondheim, hvortil Vejle Gymnastikforening som repræsentanter for DGF var inviteret til at give opvisning med sit dameelitehold.

Lad det være sagt med det samme: Det blev en oplevelsesrig tur, takket være det storstilede og veltilrettelagte stævne, takket være det skønne land, Norge, med dets minderige seværdigheder, brusende elve og stolte fjelde, som de fleste af gymnasterne så for første gang.

Efter en uforglemmelig rejse igennem Gudbrandsdalen og op over Dovrefjeld ankom vi fulde af forventning til Trondheim, som var pyntet til fest. 4000 gymnaster fra hele Norge ventedes til byen samme dag. Endvidere ventedes der også hold fra Sverrig, Finland og Island. De fem nordiske flag vajede overalt i byen. Men ingen af de udenlandske deltagere havde så lang og besværlig en rejse som fem unge norske gymnaster fra Svalbard — en rejse som fra Frederikshavn til Rom.

Dagen efter ankomstdagen indledtes stævnet med en

gigantisk procession af de 4000 gymnaster — hvoraf den ældste var over 80 år — gennem den smukke, gamle by ud til byens stadion, hvor selve åbningshøjtideligheden fandt sted.

Ranke, glade og spændstige mænd og kvinder i alle aldre. Korte, fyndige taler af stoute nordmænd. Afsyngelse af de fem nordiske nationalsange, mens landenes flag gled til tops. En kort andagt. Børn af »De fem vilde svaner« stod imens åndeligt og holdt hinanden i hånden. Det var højtid.

I de efterfølgende dage afvikles de mange og store opvisninger, som alle bar præg af stor indsats af ledere og gymnaster.

Af de norske hold var vi danske mest betaget af at overvære en opvisning af 1600 husmødre. Ikke på grund af holdets dyg利ghed, men derimod af den livsglæde, der udstrålede fra gymnasterne. Det føltes næsten, som om den enkelte gymnast var en lille lyseblå blomst, der stod på en stor lysegrøn mark og var budbringer om glæde og taknemmelighed ved at være sund og rask. De stod — hver på sin lille plet — og vidnede om, at gymnastikken i sig selv ikke er et mål, men et middel til at bevare fysisk sundhed og især psykisk styrke. Ganske spontant sang de engang imellem, også strofer af de såkaldte døgnmelodier, som de udførte mange af deres øvelser til. Det føltes ikke forkert her, fordi gymnasterne sang af spontan glæde ved »at være«.

Lær den svære
kunst at være:
Den at næres
af det nære.

Som helhedsindtryk er den norske kvindegymnastik mere rolig i sit leje end her i Danmark. Ikke så mangfoldig i »systemer« og fantasi som her. Derfor huskes ingen af de norske hold på grund af holdets »personlighedspræg«, men derimod på grund af holdenes sprudlende livsglæde og psykiske frigjorthed.

Det sidste har størst værd.

Men magter en leder både at lægge sit øvelsesstof pædagogisk, personlig og fantasifuld tilrette og tillige at sprede

livsglæde til sine elever, da udfylder hun (han) en stor plads, i hvilket land det end må være: Norge, Sverrig, Island, Finland eller Danmark.

Før vi forlod Trondheim, dvælede vi en stund i Nordens største og smukkeste domkirke: Nidarosdomen.

På hjemrejsen gjorde vi ophold i Lillehammer for derfra at køre med bus til Karoline og Bjørnstjerne Bjørnsons hjem, Aulestad, som — da Karoline Bjørnson døde sommeren 1934, knap 99 år gammel — blev norsk nationalejendom. Bjørnsons sønnedatter, Else Bjørnson, er i dag konservator på Aulestad. En lykkeligere ordning kan næppe tænkes. De, som har indåndet luften og følt stemningen på Aulestad, har oplevet, at den bjørnanske atmosfære, som sylder alle rum, er Else Bjørnsons livsluft.

Traditionerne fra sin farmors tid bærer hun med sig som en selvstølge. En omvisning under hendes ledelse i det store digterhjem, som i dag står som den dag, Karoline Bjørnson døde, giver de besøgende en uforglemmelig intim oplevelse. Man mærker, at Else Bjørnson har sat sig dybt ind i sin farfars digtning og livsgerning.

I et protestantisk land, hvor man ikke som hos katolikkerne har helgener at dyrke, opstår der ofte til gengæld valfartssteder for nutidens pilgrimme, turisterne, til et lands national-poetiske talsmænd. Digterhjemmet Aulestad er i dag valfartssted for tusinder af turister.

Vi forlod Aulestad med et stærkt indtryk i sindet af de fordums beboere, som i kraft af åndelig rigdom skabte et lykkeligt hjem for hinanden.

»Hvem ej kan bygge sit eget hus,
hvad stort han bygger går og i grus.«

(Bjørnson.)

Forventningsfulde drog vi af sted. Spækket med nye indtryk og uforglemelige minder nåede vi en smuk julimorgen tilbage til en af Nordens smukkest beliggende byer: Vejle.

Glædelig jul og lykkebringende nytår.

Troels og Signe Troelsen.

EN GYMNASTIKLEDERS INDSATS

Der stilles store krav til en gymnastikleder i dag. På mange områder sættes der ind for at dygtiggøre og oplyse ungdommen i dens fritid. Hvis gymnastikken skal blive ved med at indtage en plads som samfundsopdragende faktor, kræver det ubønhørligt, at man følger med i den udvikling, der sker overalt. Der må gøres en større indsats for at samle og derefter holde sammen på de unge, der slutter op om arbejdet i gymnastikforeningerne.

Her kunne nævnes mange muligheder, men jeg vil nøjes med at pege på den opgave, der er betroet lederen, hvis personlighed og dygtighed spiller en afgørende rolle.

Enhver leder hør være klar over, at de gymnastiske øvelser er de midler, hvormed han søger at opdrage sine elever og bibringe dem færdigheder, styrke, smidighed og udholdenhed, — men hvornår får disse midler værdi? Det gør de først, når lederen kender dem ud og ind og lige nøjagtigt ved, hvordan de skal anvendes, og hvorledes de virker på de gymnaster, han får at arbejde med.

Det må derfor være en selvfølgelighed — det forsøger jeg altid at indprænte både vordende og aktive ledere — at lederen arbejder med øvelserne hjemme, så han ikke alene mestrer dem til fuldkommenhed, men også kender deres virkning, bliver klar over, hvor de mange vanskeligheder findes, og udvikler sin sans for skønhed i bevægelser og stillinger.

Hvis et sådant forberedende arbejde finder sted, er der ingen tvivl om, at det vil bidrage til at højne gymnastikundervisningen betydeligt. Denne skulle nemlig nødig ind-

skrænkes til at blive en kommanderen af øvelser. Vil man nå resultater, må der undervises, helst på en underholdende, men dog bestemt måde.

Gennem et godt eksempel, vejledning, opmuntring og forstående kritik fører han den enkelte og hele holdet til fremgang, både med hensyn til interesse, flid og dygtighed, og der bliver liv og glæde over arbejdet, men husk: det er kun muligt, hvis lederen behersker sit øvelsesstof til fuldkommenhed og forstår at skabe en god og lys arbejdsstemning.

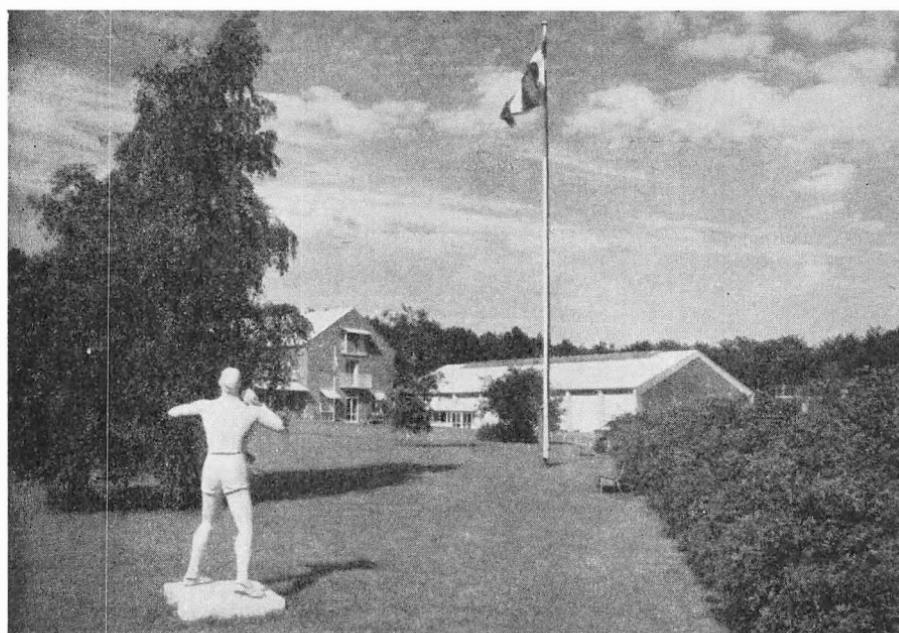
En gymnastikleders opgave må dog ikke indskrænke sig til blot at omfatte en ren legemlig dygtiggørelse, — det skal selvfølgelig gøres, og det skal gøres godt, men han må sætte målet endnu højere. Han må rent menneskeligt virke opdragende på de unge og bidrage til, at ånden og tonen i foreningen kan blive god.

Det kan være svært at opfylde alle de krav, der stilles, og det lykkes sikkert aldrig fuldt ud, men alligevel er det dejligt at være leder, det giver oplevelser for livet, og det skal være mit ønske, at mange flere vil slutte op om dette arbejde for ungdommen.

Glædelig jul og godt nytår.

Birgitta, Lissi og Vald. Bonde.

KÆRE GAMLE ELEVER!

Det mest begivenhedsrige år i skolens historie er nu slut. Det har været et strengt år, men fuldt af rige oplevelser, der, når alt det andet har bundfældet sig, vil stå som et år, vi ikke gerne ville undværet.

Stort set var alle bygninger under tag, inden vinteren for alvor satte ind først i det nye år. Vi var bange for, at vintervejret ville sinke hyggeriet, så vi ikke ville blive færdig til tiden; men det gik, og vi kunne holde indvielse på den dato, vi havde håbet, elevmødedagen den 20. juli.

Nogle enkelte data fra byggedagbogen:

14. januar: Ovenlys færdig i idrætshal.

23. januar: Køkkenmaskiner indsættes.

1. februar: Køkkeninventar indsættes, maler begynder i idrætshallen.

10. februar: Snestorm, håndværkerne sneet ude et par dage.
28. februar: Malerne begynder i elevbygningen.
6. marts: Licitation på møbler.
17. marts: Inventar i elevværelser opsættes.
31. marts: Der lægges elastogulv i gymnastiksals.
8. april: Omforandring af den gamle hovedbygning påbegyndes.
16. april: Lægning af venylgulve startes.
24. april: Vejanlægget påbegyndes.
29. april: Gymnastiksalen er færdig.
30. april: Køkkenet tages i brug. Madrasser ankommer.
2. maj: Foredragssal og 1. sal i elevbygning er klar.
3. maj: Sommerpigerne ankommer og rykker ind i de nye værelser.
6. maj: Det nye køkken og spisesalen tages i brug.

Skolearbejdet gik sin gang, medens håndværkerne arbejdede på livet løs med at få alle de øvrige bygninger, svømmebassin og udendørs anlæg færdige. Det så til tider håbløst ud, og vi havde vore tvivl, om vi kunne nå at blive færdige til den 20. juli. Vi havde jo forespurgt Hans Majestæt Kongen, om han ville komme til stede, og da tilsagnet forelå, var der kun eet at gøre — vi *skulle* være færdige.

10. juni: Begyndte at lægge gulv i idrætshal. Elevbygning er nu færdig.
3. juli: Vejtromlen ankommer, og belægning af vejbaner påbegyndes.
10. juli: Asfalt pålægges, og svømmebassinet males.
14. juli: Vejle brandvæsen fylder svømmebassinet.
18. juli: Øsende regnvejr, og vi mangler endnu meget.
19. juli: Opholdsvejr til de sidste hektiske forberedelser.
20. juli: Den store dag oprinder med strålende solskin.

Helt færdige var vi vel ikke; der var endnu meget at gøre med detaljer, og den sidste håndværker har endnu ikke forladt skolen, når disse linier skrives. Der bliver

også noget arbejde med udendørs anlæg til foråret, men skolen var intakt og kunne anvendes fuldt ud til sit formål, og det var det vigtigste.

Vinterleverne havde det nok sværest. De skulle gå og kikke på alt det nye, som ikke nåede at blive færdigt, inden de drog af sted.

Det kunne jo også imellem være lidt af en prøvelse, når pløre og rod skulle passeres i det daglige. Lad det være sagt med det samme, det var et dejligt vinterhold, der tog alle ulepper med et strålende humør og betragtede det alt sammen som en ekstra oplevelse.

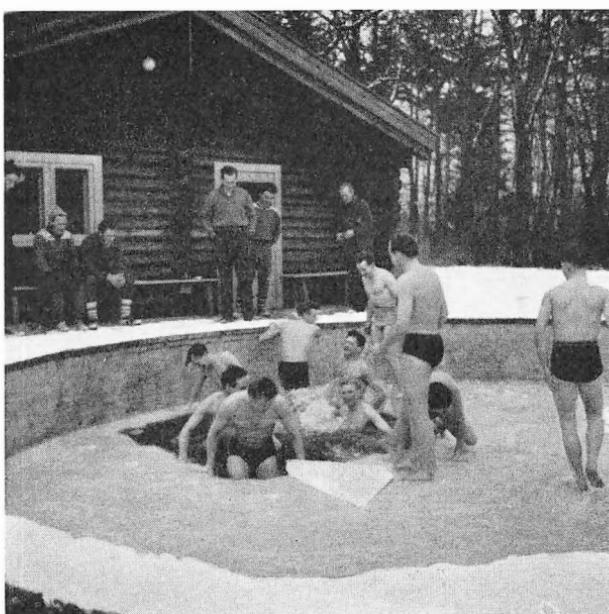
Bortset fra dette uundgåelige besvær gik vinterskolen sin rolige gang. Vi havde 2 finner, 2 islændinge og en nord-

mand som det nordiske islæt i elevflokken, og de faldt godt til.

Kaptajn W. T. Hinrichsen, »Folk og værn«, talte om Nato. Tage Albertsen fortalte om fordelen ved at spare op, og vi tog på fabriksbesøg, på biblioteket og — ja, I kender det jo så godt, vi laver ikke meget om fra år til år.

Jeg må måske lige nævne, at vi igen optog den gamle skik med at holde fastelavnsfest, og den blev yderst vellykket. Der var smukt pyntet overalt, og vi slog katten af tønden i idrætshallen. Det var den glimrende egnet til, selv om der ikke var lagt gulv endnu. Festen varede til ud på

de små timer, og alle var enige om, at det skulle blive en årlig tilbagevendende begivenhed.

På slutningen af vinteren havde vi besøg af en af pionererne indenfor dansk gymnastik, højskolelærer Kr. Killemose, der kom og præsenterede os for landsdelingsførerforeningens vandrebibliotek, omfattende kort sagt alt, hvad der er skrevet om gymnastik og idræt her i Norden. Der var mange gode ting for en vordende delingsfører.

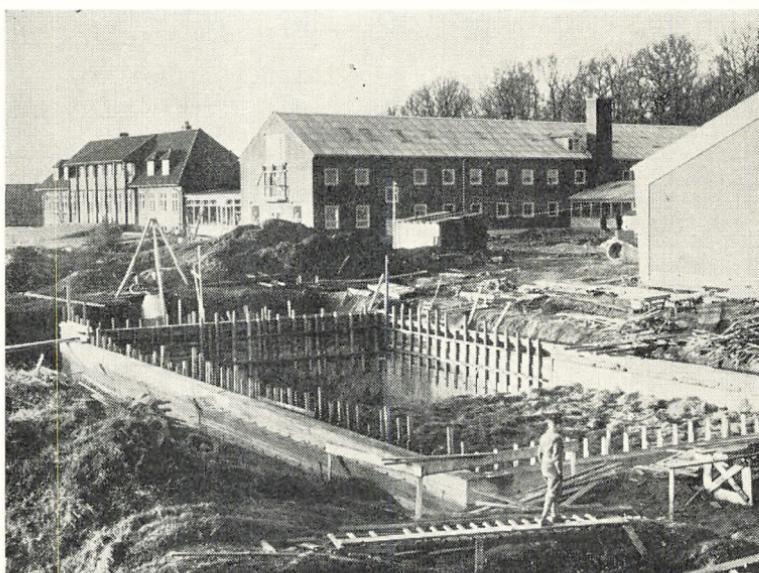
Vejret var mildest talt dårligt i marts måned, og det kneb usædvanlig hårdt med at få vore prøver afviklede til idrætsmærket, men det skulle gå, og så gik det.

Håndbolddommerprøven med vor gode ven, lærer Inge-mann Kvist som censor måtte nødvendigvis afvikles på aftalt dato, og da var det et utrøsteligt regnvejr. Banen var en stor mudderpøl, og som deltagerne så ud! Det var til at begynde med en tragikomisk forestilling, men da først eleverne var blevet våde og snavsede, gik de på med dødsforagt og morede sig herligt — da alt var vel overstået.

Elmo P. havde denne vinter igen faste timer med sang og musik, og det var gode og afholdte timer. Valdemar Bonde gav os en værdifuld og god hjælp ved at tage sig af delingsføreruddannelsen i gymnastik, og det takker vi for.

Så sagde vi farvel til vintereleverne, og som sædvanlig fulgte en travl påske med cykleryttere og atletikungdom.

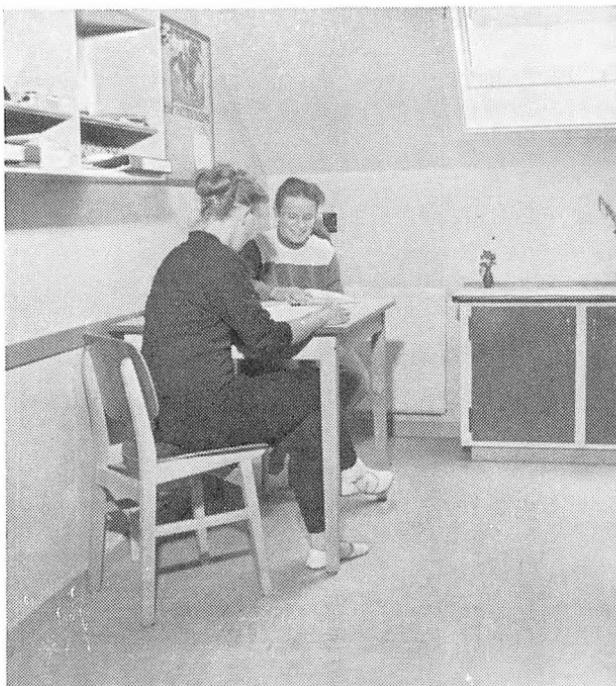
Den 13. april var der fest i mit barndomshjem i Vejen. Min far, som I alle kender, fyldte 70 år og fik overrakt idrætsmærket i guld for gang. Samtidig fik Birte og jeg også overrakt vort idrætsmærke. Tre generationer fik for første gang i idrætsmærkets historie overrakt idrætsmærket samtidig. Det var forhåbentlig en god propaganda for den gode idé, men samtidig var det en stor oplevelse for min far, der stadig er still going strong.

Ih, hvor det kneb med at få ryddet plads til sommerpigerne i de nye bygninger. Jeg havde vist lovet lidt for meget i mine breve til dem, men der var bygget »landgangsbroer« over alt pløret udendørs, og indendørs var det da

nogenlunde hyggeligt i de fleste lokaler, og bedre blev det, som dagene gik, så jeg har vist fået pigernes tilgivelse.

Vi måtte selv bo på elevgangen i et værelse, for også vor lejlighed var under reparation og ombygning. Det varede næsten 3 måneder, men resultatet blev også godt.

En omtale af sommerskolen hører uløselig sammen med færdiggørelse af skolen, forberedelser til indvielsen og selve den store dag, derfor må jeg samle det i eet.

Vi havde forsigtigt nævnt den 20. juli som dagen, hvor indvielsen skulle finde sted. Dels fordi vi gerne ville kombinere det med vort årlige elevmøde, og dels fordi vi i høj grad var nødt til at regne med sommerpigerne og de gamle elever som medhjælpere, for at alt det praktiske ved arrangementet og det mere festlige kunne komme til at gå så godt som muligt.

Jeg har mange gange i fantasien holdt indvielsesfest. Og hvilken fest — det turde jeg ikke røbe, for hvorledes turde jeg tro, at så mange prominente gæster ville komme til stede. En fest af det tænkte format hørte vist ikke hjemme på vor lille beskedne skole.

Men skolen blev stor, og da bestyrelsen anmodede os om at fremkomme med forslag til et program over festen, lå dette stort set klart.

Vor konge havde givet tilslagn om at komme, og dermed var det hele hævet op i det store plan.

Først skulle der sendes indbydelser ud. Det blev betydeligt over det antal, vi havde skønnet, fordi der efterhånden var mange, der på en eller anden måde havde nær tilknytning til skolen. Man må jo huske på, at det ikke var nogen ny skole. Vi havde i de år, der var forløbet siden skolens start i 1942, modtaget så meget godt fra vide kredse og fået mange venner, som vi meget gerne ville se til indvielsen. Navnlig var det os en glæde at kunne indbyde de gode venner, som havde hjulpet os i den første vanskelige tid.

Det nærmeste sig 1000, før vi kunne slutte, og så måtte vi endda i mange tilfælde se os nødsaget til at bede sammenslutninger og idrætsforbund sende repræsentanter, idet vi, navnlig indenfor de idrætsforbund, der har afholdt kurser på skolen, havde fået så mange venner, at vi, hvis vi skulle indbyde alle, ikke kunne overse konsekvenserne.

Jeg kunne godt forstå, at bestyrelsen havde sine betænkeligheder, når så mange gæster skulle ankomme, men de stolede på, at vi nok skulle klare det og gav os frie hænder efter at have godkendt det udarbejdede program.

Vort forslag gik stort set ud på følgende:

Efter at den officielle indvielse er afsluttet da at befolke skolen og idrætsanlæggene med udøvende idrætsmænd og -kvinder. Vi ville spille teater på friluftsscenen, lade folke-dansere præsentere gamle danser og få skolestuer og håndgerningslokale til at fortælle noget om det, de til daglig er ramme om. På den måde ville vi gerne fortælle vores gæster

om det værdifuldeste i skolens arbejde — hverdagens gerning.

Og så gik vi igang med forberedelserne, men nogen ud-
sørlig redegørelse om dem får I ikke. Jeg tør heller ikke
begynde at nævne navne på alle hjælperne, for så vil jeg
uvægerlig glemme nogen.

Sommerpigerne havde deres faste opgaver: kantaten, gymnastikopvisningen og komedien på friluftsscenen samt afsluttende menueldanse. Det var mere end rigeligt, for skolearbejdet skulle jo passes ved siden af.

De rent praktiske forberedelser måtte vi have fremmed hjælp til. Alt udendørs arbejde var gjort, inden de gamle elever ankom i løbet af lørdag den 19. De blev straks sat i arbejde med at gøre idrætshallen klar med presenninger over det fine nye gulv, opstilling af stole, pyntning, udsmykning, indretning af parkeringsplads og meget mere.

De afsluttende prøver blev holdt, og korte instrukser for søndagen blev givet.

Generalforsamlingen blev der også tid til, og den traditionelle tur til skihopbakken afsluttede dagen.

Søndag morgen oprandt med strålende solskin, og efter morgenmad samledes gamle elever, sommerpigerne og skolens medarbejdere til morgensang i idrætshallen. Derefter blev den første og måske den mest kærkomne gave overrakt til skolen af gamle elever. En talerstol, ualmindelig smuk, et fint stykke snedkerarbejde i palisander udført af Niels Peder Knudsen, Sdr. Nærå, elev fra vinteren 45—46.

Elevforeningens formand, Thormod Petersen, foretog overrækkelsen og rettede en varm tak til skolen for alt, hvad eleverne har modtaget af viden og menneskelige værdier gennem årene.

Hvor der er vilje, er der vej. — Skolens motto indvævet i et meget smukt væglæppe, der nu hænger over vor gamle standkiste ved indgangen til den gamle hovedbygning, var næste gave, skænket af skolens lærerpersonale. Lærer Tage Søgård takkede skolen for alt godt og ønskede den en lys og lykkelig fremtid.

Hele formiddagen kom der gaver og blomster, det var helt overvældende. Ind imellem var jeg en tur på havnen til kongemodtagelse.

En sidste runde for at se, om alt var klar, og så var der tid til frokost sammen med de officielle repræsentanter fra ministerierne, Dansk Idræts-Forbund, Vejle kommune og skolens hovedbestyrelse. Detaljerne for eftermiddagens program blev kort gennemgået.

Og så begyndte gæsterne at strømme til. Den ene bil efter den anden rullede ind på parkeringspladsen, hvor de gamle elever tog sig af gæsterne og ledsagede dem til idrætshallen. Alt klappede, og i god tid før kl. 14 var alle på plads, og vi var klar til at modtage kongen.

Men om modtagelsen og festen fortælles andet steds i årsskriftet.

Efter indvielsen og kaffeordet forlod de fleste gæster skolen, og resten af dagen var forbeholdt vort traditionelle elevmødeprogram med festlig middag, komedie på frilufts-

scenen, kaffebord, og til slut viste sommerpigerne menuet-dans i fakkelskær.

Det var en mærkelig følelse, der greb mig, efter at gæsterne havde taget afsked. Jeg havde hele tiden været spændt, på vagt overfor uforudsete hændelser, men nu, hvor alt det officielle var overstået, følte jeg, at det spændte gik bort, og en befriet, taknemlig følelse trådte i stedet. Min kone havde det på samme måde, og da vi hånd i hånd gik ned til friluftsscenen, følte vi os, som så ofte før ved elevmøderne, rigtig hjemme i elevernes kreds og kunne nyde pigernes fortræffelige komediespil og samværet med gamle elever.

Da vi til sidst samledes foran den gamle skolebygning og slog kreds om bålet, var det svært for mig at finde ord for at udtrykke min taknemlighed.

Jeg vil gerne her bringe en tak til mine medarbejdere, til pigerne i køkkenet med Agnes i spidsen, der ordnede alt det materielle på en ganske fortræffelig måde, de praktiske medhjælpere, lærerpersonalet og Knud, som har trukket et meget stort læs.

Jeg vil også gerne sige til jer, kære gamle clever, at jeg er stolt af jer. Vi vidste, at vi kunne stole på jer, når vi bad jer komme og hjælpe os på denne store dag. Jeres opførsel og evne til at ordne det, vi bad jer om, har glædet og imponeret vore gæster, det har jeg fået mange beviser for. Enten det drejede sig om at gøre alt klar til dagen, modtage gæster eller ordne kaffebord til 1000 mennesker, blev det gjort, som det skulle.

Og til jer, kære sommerpi-

ger, vil jeg også gerne sige en tak for jeres gode andel i dagens forløb. Det var ikke altid lige let på denne »indvielses-sommerskole«. Vi fik nogle gode dage den sidste uge bl. a. med en tur ud i det blå til Fyn og Sønderjylland med ophold og overnatning på Idrætshøjskolen ved Sønderborg. Tak for husly og venlig modtagelse til vennerne på Idræts-højskolen.

Og så måtte vi sige farvel til jer. Trods slid og møje tror vi på, at I har haft en sommer, I aldrig vil glemme for alt det gode, den gav jer.

Efter fest kommer hverdag. Det var vi forberedt på og vidste, hvad der forestod. En del arbejde var skudt til side til fordel for de vigtige begivenheder; det var drøjt at komme igennem det, og helt à jour er vi ikke endnu.

Vi er nu igang med vor 16. vinterskole med det største elevhold i skolens historie. Alt tegner godt, og vi nyder at arbejde i de dejlige nye lokaler.

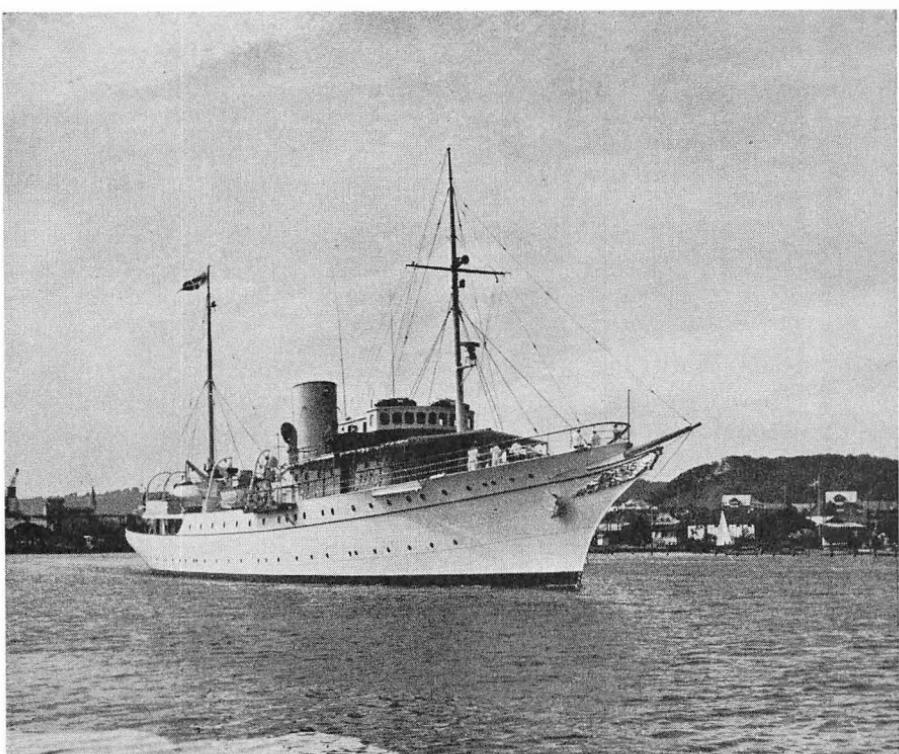
Jeg tror, at jeg ved indvielsesfesten fik sagt tak til alle, der har bidraget til det. Den jyske Idrætsskole er i dag. I taknemlighed vil vi gå til vor gerning og aldrig glemme dette år, hvor så mange drømme gik i opfyldelse.

Glædelig jul og godt nytår.

Jeres

Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

INDVIELSESFESTEN

Sommersolen og Danmarks konge kappedes om at kaste glans over Den jyske Idrætsskoles indvielse. Kongen ankom præcis kl. 14, og efter at være blevet ført til sin plads i idrætshallen blev kongen budt velkommen af bestyrelsens formand, borgmester Willy Sørensen, Vejle.

»Deres Majestæt!

Det er for Den jyske Idrætsskole en stor ære og en særlig glæde at byde Deres Majestæt hjertelig velkommen til den indvielsesfest, der i dag afholdes i anledning af skolens færdiggørelse.

Vi ved alle, at Deres Majestæt omfatter alt, hvad der har med idræt at gøre, med levende interesse. Vi er derfor taknemlige for Deres Majestæts nærværelse på denne store dag for Den jyske Idrætsskole, hvor resultatet af mange ihærdige og årelange anstrengelser er fuldbyrdet til det, synes vi, smukke og gode resultat, vi i dag præsenterer.

Bygninger og anlæg er kun det foreløbige mål, der er stillet. Det endelige mål er uddannelse af gode idrætsledere med alle de egenskaber, der hører med hertil, og med det høje mål at befordre sundhed og retsind i de kommende slægter i vort land.

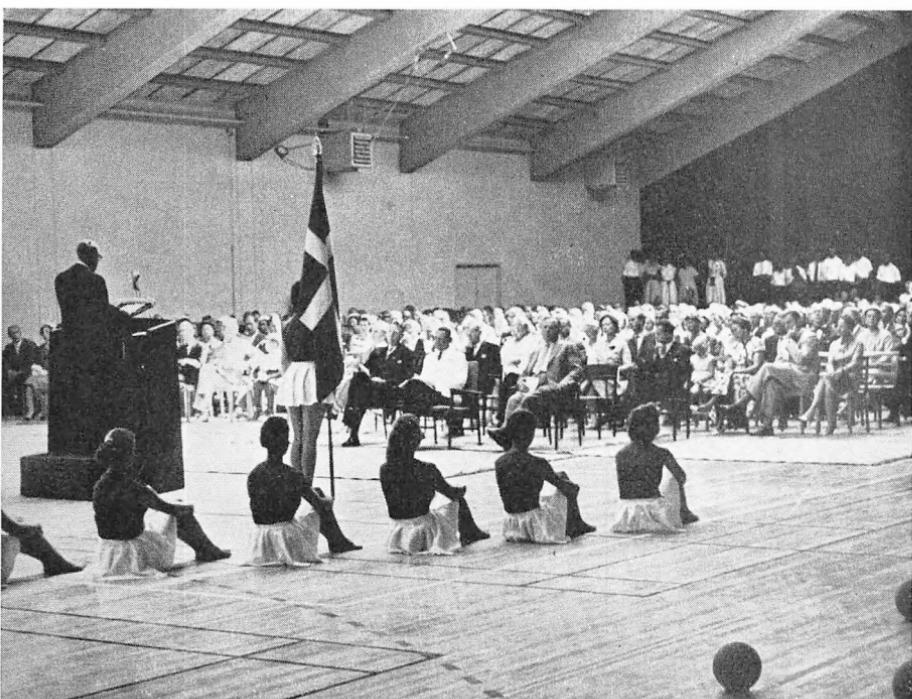
Vi ved, at denne målsætning er i overensstemmelse med Deres Majestæts ønsker for den danske ungdom, og vi opfatter Deres Majestæts deltagelse i denne indvielsesfest som et levende ønske om at befordre en sådan udvikling.

Den jyske Idrætsskole takker på det hjerteligste Deres Majestæt for deltagelsen i dag, og jeg ønsker som et udtryk herfor, at alle vi, der er samlet her, forenes i et nifoldigt leve for vor konge.«

Derefter hød borgmesteren den øvrige forsamling velkommen og gav ordet til skolens næstformand, ekspeditionschef Otto Lassen, der på byggeudvalgets vegne redegjorde for byggesagen; takkede håndværkere, ingeniører og arkitekter og overdrog byggeriet til skolens bestyrelse med disse ord:

»Vi takker for den tillid, man har vist os ved at lade os arbejde med denne interessante opgave. Vi glæder os over, at vor stædighed og tro på sagens rigtighed omsider har givet et resultat; men denne vor tro og stædighed hænger nøje sammen med Svend Aage Thomsens ideelle tanker, og derfor har overdragelsen et videre perspektiv. Skolen er rejst til gavn for dansk idræt, og vi håber, at denne må finde et hjem og et samlingssted her, og at skolen herigen nem i virkeligheden er skænket og overdraget til dansk idræt.«

Dansk Idræts-Forbunds formand, landsretssagfører Leo Frederiksen, holdt derefter en meget smuk indvielsestale.

Efter at have omtalt de store vanskeligheder, der var gået forud, de mange forhandlinger mellem Idrætsforbundet og skolens bestyrelse og Vejle kommune, der til sidst gav det positive resultat, at midlerne til skolens udvidelse blev bragt til veje, udtalte Leo Frederiksen: »Nu står vi så her, hvor arbejdet er færdigt, og hvor vi kan indvie skolen. Jeg vil gerne have lov til at sige, at dette kun er afslutningen på et vist stadium på vejen. Nu har man skabt skolen, men der står tilbage en endnu vigtigere opgave, den at drive skolen. I morgen er det hverdag for skolen igen, og også i det arbejde bliver der brug for alle gode krafter.

Det står også til ungdommen at udnytte de gode forhold, der er skabt for den på denne nye skole. Her kan skolearbejdet foregå under de bedste betingelser, og her kan idrætsledere og instruktører dygtiggøre sig, udvide deres kund-

skaber til glæde for sig selv og til gavn for dansk idræt. De aktive skal have deres hjem her, også den danske elite. Der står ikke rekordjageri på skolens program, men vi mener, at der her kan skabes den rigtige idrætsånd, der er så vigtigt et led i den idrætslige opdragelse.

Med sigte på de olympiske lege i Rom 1960 vil vi benytte skolen her, og det kunne være morsomt, om vi fra Rom kunne komme hjem med gode idrætslige resultater.«

Leo Frederiksen sluttede: »Men idrættens og ungdommens interesse for skolen vil ikke være nok til at skabe succes, hertil kræves også en ansvarsbevidst og vågen ledelse.

Jeg vil på Dansk Idræts-Forbunds vegne udtrykke ønsket om, at det må lykkes dig, — Svend Aage Thomsen, — og dine medarbejdere i skolens dagligdag, at løse den store opgave, der er betroet jer. Sørg for, som det hedder i skolens formålpasragraf, at være åben for enhver sund, åndelig påvirkning og udbred med dette som grundlag i videst mulige kredse kendskab til idrætten og forståelsen af idrættens mission som opdragende samfunds faktor.

Gør I det, så har I løst jeres opgave til gavn for den danske ungdom. Med ønsket om, at dette håb må gå i opfyldelse, inviter jeg hermed nybygningen.«

Sommerpigerne sang derefter en kantate, og Birte Thomsen læste derefter nydeligt og stemningsfuldt en prolog forfattet af lærer A. C. Christensen.

Som repræsentant for undervisningsministeriet talte statskonsulent for ungdomsundervisningen, dr. phil. Roar Skovmand.

Han bragte en hilsen fra undervisningsminister Jørgen Jørgensen og ministeriets embedsmænd, derimellem komitteret fra Thorkil Hansen, der har ydet skolen så megen værdifuld hjælp. Roar Skovmand udtalte sin beundring for den nye skole og tilføjede: »Det er godt og vel, at bygningerne er tidssvarende og smukke, men det afgørende er, hvad der sker i disse bygninger. Kultur og idræt skal høre sammen som i det gamle Grækenland, hvorfra nutidens idræt har hentet så mange værdifulde impulser. Idræts-

højskolens fornemste opgave er at give sine elever et fond af goder, som de kan tære på i de strenge tider; derfor vil jeg ønske for denne skole, at dette afgørende, som finder sted i arbejde med eleverne i den indre gerning, vil svare til den smukke ydre ramme.«

Kontorchef F. Martensen-Larsen, indenrigsministeriet, omtalte de store problemer omkring ungdommens fritid og udtalte sin store beundring for det arbejde, som Dansk Idræts-Forbund gør, for at ungdommens fritidsproblemer løses på en god og sund måde.

»Vigtigt er det at have en god ramme omkring uddannelsen af de ledere, der skal stå for udviklingen indenfor dansk idræt.

Det er mit håb, at skolen her må kunne komme til at stå som et symbol på de tre begreber, der præger dansk idræt i dag.

Ungdom — leg — skønhed!

Jeg ønsker, at den idrætslige leg, den idræt, der dyrkes udelukkende for at opnå tilfredsstillelsen ved at mærke legemet yde sit bedste, stedse vil kunne forbinde begrebet — dansk ungdom på den ene side og skønhed på den anden side.«

Derefter viste sommerpigerne gymnastik, og så talte Hans Majestæt Kongen:

»Jeg vil også gerne bringe Den jyske Idrætsskole i Vejle min hjerteligste lykønskning i anledning af indvielsen. Først og fremmest synes jeg, at dagen er Svend Aage Thom-sens; det er hans og hans families energi og urokkelige tro på den opgave, han i sin tid stillede sig, der i dag er for-vandlet til Den jyske Idrætsskole.

Måtte denne skole blive til gavn for dansk idræt og til ære for Danmark.

Jeg foreslår her — for at give alle mine bedste ønsker med på vejen — at vi ráber et tresoldigt leve for Den jyske Idrætsskole.«

Så gjaldede hurraråbene under idrætshallens tag, og nu var det Svend Aage Thomsen, der skulle sige noget.

»Deres Majestæt. Jeg er glad og rørt over, at De ville tage ordet og bringe nogle gode ønsker for skolen.

I dag er det fest, en fest, som vi både har gruet for og glædet os til. Deres Majestæt skulle komme; kunne vi klare alt det store, der skulle ske.

Vi håber, vi kan klare det hele sådan, at man bagefter kan sige, at vi klarede det godt. Der kommer en hverdag i morgen, det er i hverdagen, arbejdet skal gøres. Måtte vi, der har fået så mange gode ønsker med på vejen, få kræfter til at gøre et virkelig godt og dygtigt stykke arbejde for dansk ungdom.

Tak Deres Majestæt — tak allesammen!«

Så pænt, som ordene skrevet står, blev de ikke sagt, dertil var Svend Aage Thomsen for bevæget.

Borgmesteren sluttede med en tak til alle sider, og derpå beså kongen hele skolen og endte oppe hos forstanderen,

hvor der var et hyggeligt og tvangfrit samvær med kongen.

Da der var taget afsked med kongen, blev der tid til at slappe af et øjeblik, før festen fortsatte ved kaffebordene i idrætshallen.

Mens kaffebordene blev dækket, beså de mange gæster skolen og idrætsanlæggene, hvor unge mænd og kvinder tumlede sig med idræt, boldspil og svømning.

Der var rettet an til det største kaffebord i skolens historie. 1000 mennesker samlesedes i den festligt smykkede hal. Det er umuligt her at gengive den stemning, der var tilstede. Det er også umuligt at nævne de mange taler. Der blev bragt hilsener, gaver og gode ønsker fra idrætsforbund og foreninger. Også de nordiske landes idrætsorganisationer og foreningen Norden bragte hilsener. Kontorchef F. Martensen-Larsen overrakte skolen en check på 10.000 kr. fra indenrigsministeriet til skolens udsmykning.

Bestyrelsens formand, borgmester Willy Sørensen, og

Svend Aage Thomsen fik overrakt Dansk Idræts-Forbunds hæderstegn i guld.

Borgmester Willy Sørensen sluttede festen.

»Kære gæster! En stor og begivenhedsrig dag er nu ved at være slut for Den jyske Idrætsskole. Jeg skal ikke forlænge den lange række af taler, der allerede er holdt; men jeg vil dog gerne som bestyrelsens formand bringe en afsluttende tak til de mange, der har haft ordet, og for de mange gaver, vi har fået.

Svend Aage Thomsen og jeg siger tak til Dansk Idræts-Forbund for guldnålen, vi forstår at værdsætte det, der ligger bagved, og de forpligtelser, der følger med.

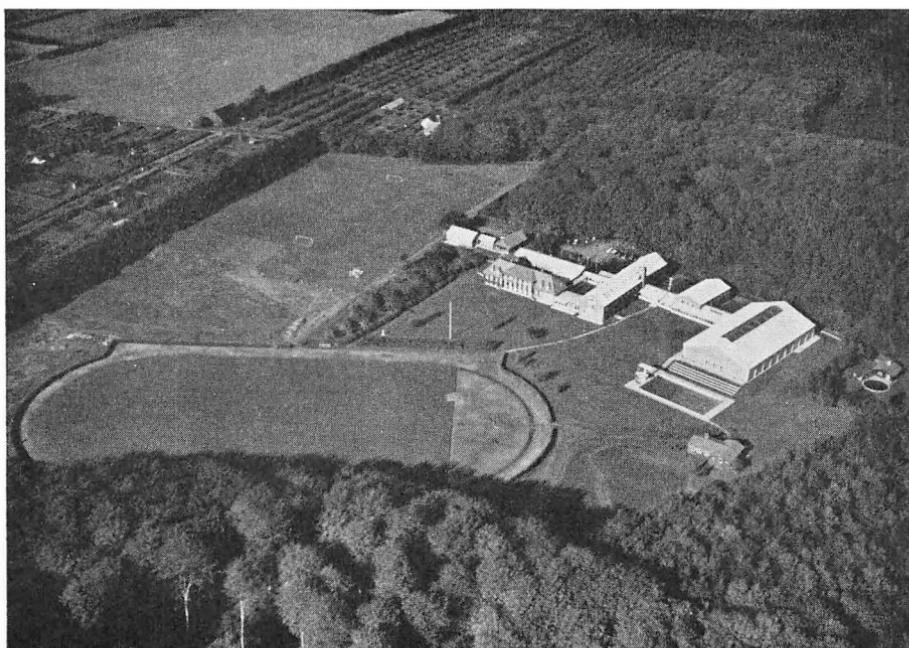
Vi har jo nogle gange måttet slide trapper i Vester Voldgade, og vi kom der altid, når vi var længst nede, vi blev altid godt modtaget, og hjælpen fik vi, og det skal du, Leo Frederiksen, have en stor tak for. Det er i grunden vemondig, at vi ikke længere skal derover, der var så hyggeligt hos jer; men vi kommer nu nok alligevel.

Dernæst vil jeg gerne rette en almindelig tak til alle, til de ministerier og de mange embedsmænd, vi har måttet fortrædige, mens hele denne sag stod på. Vi har jo måttet mase på, og vi har vist ikke altid vist vor helt pæne side uudad, men må vi så i dag kvittere med vor taknemlighed.

Vi vil også gerne rette en tak til de pengeinstitutter, der har hjulpet os, og til alle de øvrige, der på en eller anden måde har været os behjælpelige.

Og så vil jeg gerne som formand rette en tak til Svend Aage Thomsen som forstander, til arkitekt, ingeniør, til sagfører og til hvem, vi har haft med at gøre under byggeriet. Jeg vil gerne takke bestyrelsens næstformand for godt medarbejderneskab, du har måttet trække et stort læs og et tungt læs, Otto Lassen, trods det, du er en lige så optaget mand, som jeg selv, men tak for den tid, der gik.

Og til dig, Svend Aage Thomsen, din kone og din familie. Tak for de hyggelige stunder, hvor vi skiftevis strålede som små sole, og til andre tider var grebet af det dybeste mismod. Nu er alt dette overstået, og skolen står med sine

bygninger og anlæg, og nu er det din tur, Svend Aage Thomsen, til rigtig at tage fat. Du har slidt godt i det indtil nu, men arbejdet bliver større og ansvaret mangedoblet i forhold til det, der har været. Vi vil fra bestyrelsens side ønske dig al mulig lykke og held. Vi stoler på dig, vi tror på dig, og du skal forvente støtte og medhjælp fra alle de, der er samlet til denne indvielsesfest, det kan du være overbevist om. Vi tror og stoler på, at sådan som skolen har fået den rigtige ramme, sådan har den også fremover den rigtige ånd.

Lad os alle huske, at denne skole ikke er skabt af en enkelt mand eller en lille håndfuld mennesker, men det er det danske samfund som sådan, der har rejst denne skole. Over for dette samfund er vi alle forpligte, og Svend Aage Thomsen vil som forstander have de største forpligtelser.

Jeg synes, det kunne være en værdig afslutning på denne

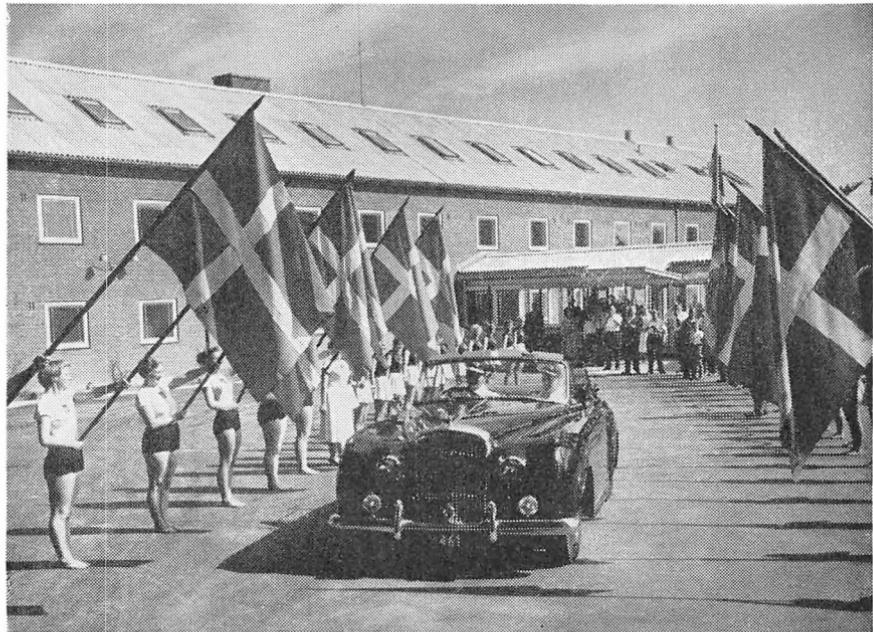
festlige sammenkomst, at vi forener os i et leve for det land, vi alle er medborgere i. Dette skønne land, som i dag har vist sig fra sin allersmukkeste side, og som har tegnet sig sådan, som vi allerhelst ønsker vort land. Med et sommerligt landskab, med vor folkelige konge på besøg her, hvor en folkeopgave er blevet løst.

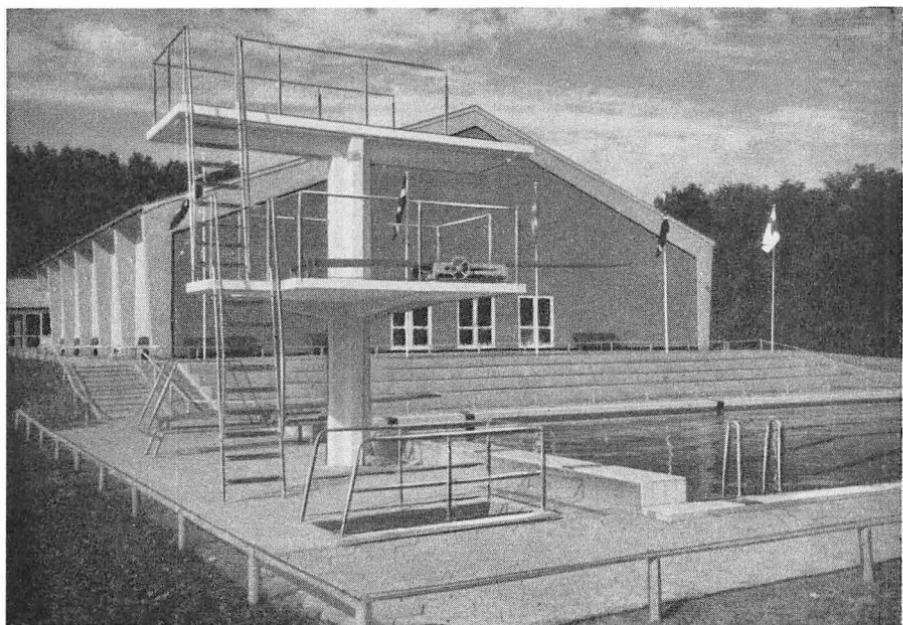
Sådan er Danmark, og sådan ønsker vi, Danmark skal være.«

Endnu en gang tonede hurraråbene, før de mange gæster forlod skolen.

Og vi andre sad tilbage med taknemlighed i sindet for, hvad vi havde oplevet.

Thormod Petersen.

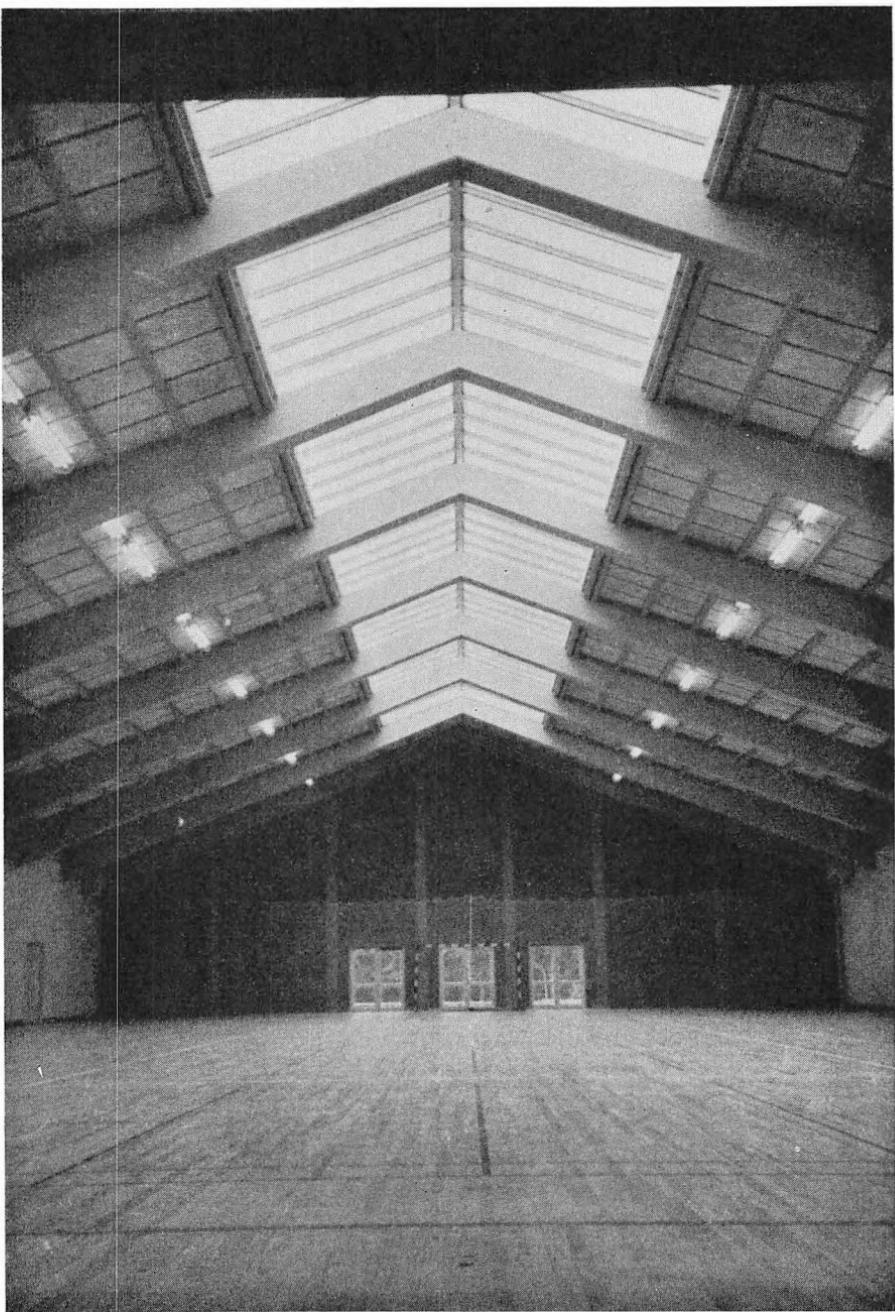

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Denne vigtige side af skolens arbejde har i år taget til i omfang, og det bliver ikke længere muligt at omtale hvert kursus for sig. Der er mange ting, der spiller ind, dels pladshensyn og dels økonomien for at tage det vigtigste. Elevforeningen, der står bag udgivelsen af årsskriftet, har ikke de bedste økonomiske kår, og det må vi tage hensyn til.

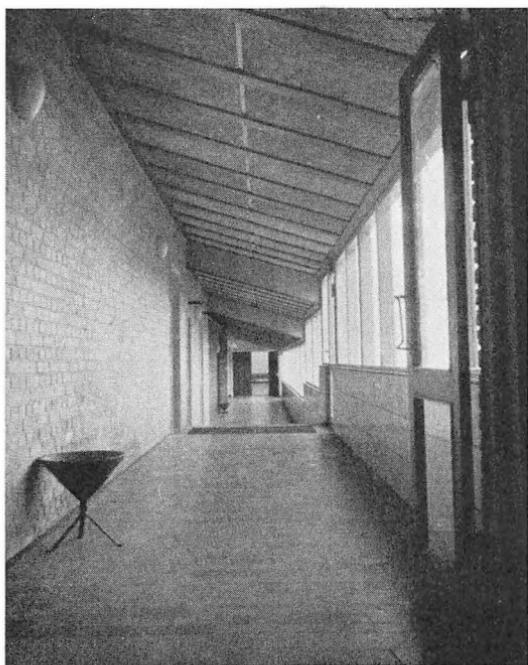
Rent personligt ønsker jeg, at vore kursusvenner vil være tilfredse med den form for omtale af skolens kursus, som vi praktiserer i år. Det er et vanskeligt afsnit at skrive, fordi det jo stort set er de samme organisationer og ledere, der kommer her år efter år. Derfor kommer en omtale af kursus til at ligne lidt for meget de foregående års.

Trods det, at vi først efter indvielsen kunne gøre fuldt brug af de nye bygninger, har det været rekordår med kursus, endda en ganske antagelig rekordforbedring, idet vi

har haft ikke mindre end 72 kursus med et samlet deltagerantal på 2615.

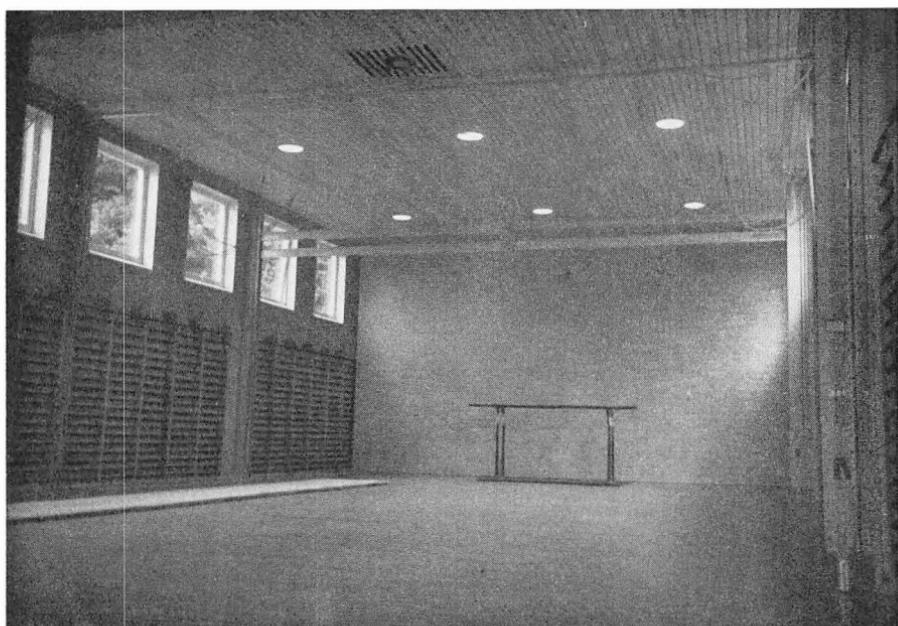
Det er vi lykkelige over, og jeg vil gerne her bringe en hjertelig tak til alle de kursus, der har været her, og til de mange dygtige ledere, der uden undtagelse har gjort et fortjenstfuldt og dygtigt arbejde.

Vi glæder os til gensynet og til de mange hyggelige timer, vi skal have sammen.

Det er så venligt blevet sagt om os, at vi har været i stand til at tage den gode, hyggelige ånd fra den gamle skole med over i den nye, men det har I jo i fuldt mål været med til at formidle, og det skal I have tak for.

Selv om det ikke hører ind under dette afsnit, vil jeg gerne nævne, at vi har haft en mængde besøg de sidste år af gæster, der gerne ville se den nye skole, og iblandt dem har der været mange tidligere kursister. Det er hyggeligt

for os, at I har villet følge med i, hvad der er sket, og vi har forstået på jeres lykønskninger, at I under os fremgang i rigt mål, og derfor har jeres besøg glædet os meget.

Og nu kursuslisten:

Januar:

25.—26. Jysk Boldspil Union. Instruktionskursus.

Februar:

22.—23. De danske Gymnastikforeninger. Udvalgsmøde i håndbold og atletik.

Marts:

1.—2. Jyske fodbolddommere. Talentkursus.

30.—^{7/4}. Odense Cyklebaneklub. Træningslejr.

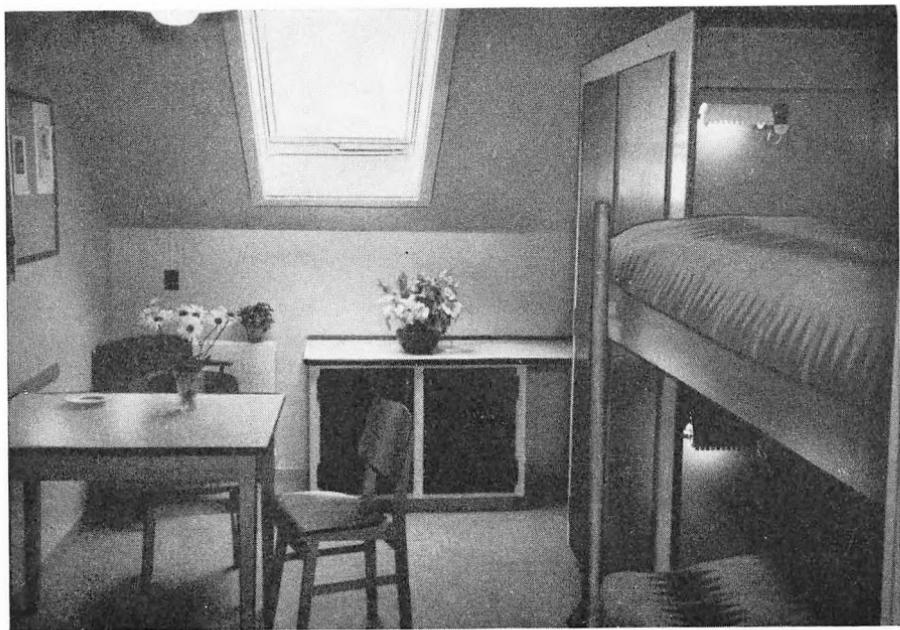
Arbejdernes Bicykle Club. Træningslejr I.

April:

3.—7. Dansk Atletik Forbund. Træningslejr.

A. B. C. Træningslejr II.

12.—13. D. D. S. G. og I. Ledermøde.

19.—20. Vejle Amts Gymnastikforening. Håndbolddommerkursus.

26.—27. Ribe Amts Gymnastikforening. Håndboldinstruktionskursus.

Maj:

2.—4. Dansk Bueskytte Forbund. Instruktionskursus.

14.—15. Jysk Boldspil Union. Juniortræningslejr.

17.—18. Horsensegnens Gymnastikforening. Håndbolddommereksamen og atletikinstruktionskursus.
Dansk Gymnastik-Forbunds sydjyllandskreds.
Ledermøde.

24.—26. Dansk Håndbold Forbund. Instruktionskursus i markhåndbold.

Aabyhøj Gymnastik- og Idrætsforening. Træningslejr.

30.—^{1/6}. Jysk Håndbold Forbund. Elite-instruktionskursus.

31.—^{1/6}. Ingrid Frydahl Pedersens gymnastiklejr.

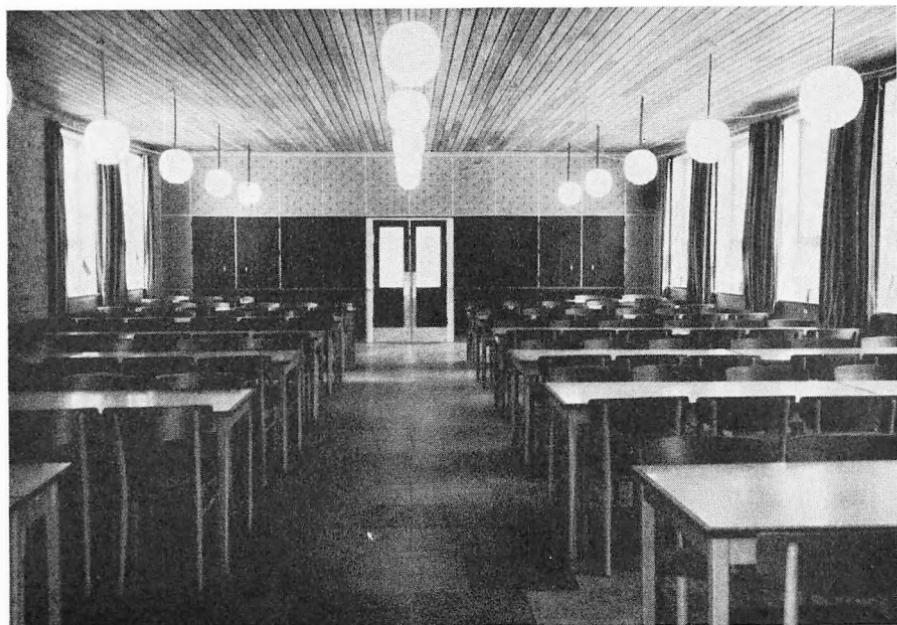

Juni:

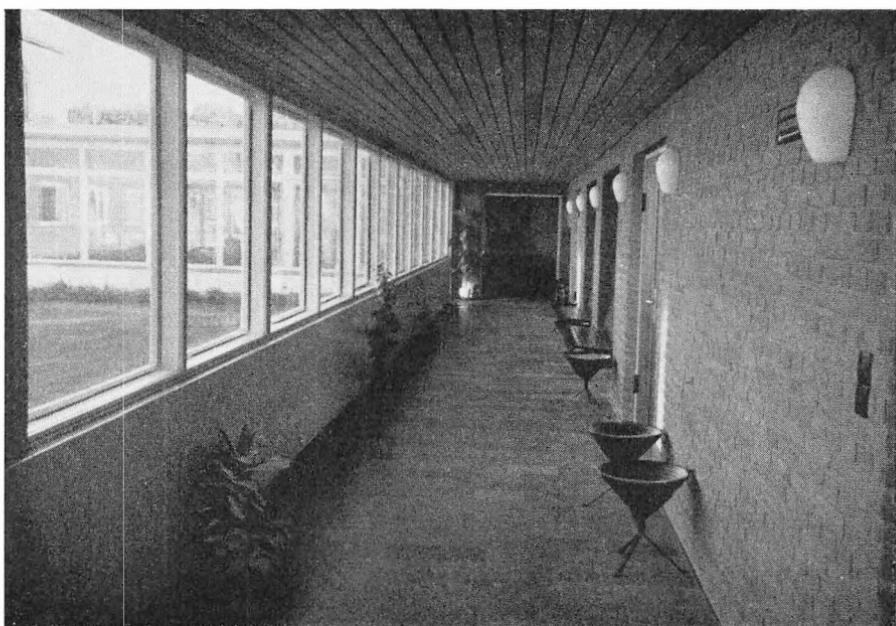
- 2.—15. A. B. C. Træningslejr III.
- 10.—17. Sportsverein Marhl, Westphalen, Tyskland.
Fodboldtræningslejr.
- 8.—22. 14 dage på højskole, Feriekursus.
- 22.—29. Dudde Bidstrup. Ferie-gymnastikkursus.
- 22.—26. D. B. U. Instruktørkursus I og II.
- 27.—⁴/₇. Dansk Athlet Union. Brydekursus for drenge.
- 29.—⁶/₇. Dansk Amatør Teater Samvirke. Instruktionskursus.
Oslospejdernes Idrettslag. Teltlejr.

Juli:

- 6.—13. D. B. U. Kursus for eliteinstruktører.
Dansk Arbejder Idræt. Instruktionskursus I.
- 13.—19. D. B. U. Kursus for serietalenter.
D. A. I. Instruktionskursus II.
Dansk Judo Union. Instruktionskursus.

- 19.—20. Elevmøde.
20. Skolens genindvielse. Kongebesøget.
- 21.—24. Haderslev soldater. Gymnastik- og idrætslederkursus.
- 21.—27. Dansk Bordtennis Union. Instruktionskursus.
Dansk Atletik Forbund. Instruktionskursus.
Landskrona Boll- og Idrotssälskap. Træningslejr.
- 27.—31. D. B. U. Instruktionskursus I og II.
- 27.—^{3/8}. Dansk Håndbold Forbund. Instruktion f. kvinder.
Ruth Engelhardt. Gymnastiklejr.
Frederiksborg Idrætsforening. Træningslejr.
- August:**
- 3.—10. Dansk Atletik Forbund. Instruktionskursus for lærere.
D. H. F. Instruktionskursus for lærere og egne instruktører.
Købmandsskolens Gymnastikf. og Bolbro I. F.

3.—10. Træningslejr i håndbold.

Jysk Amatør Bokse Union. Instruktionskursus I.

Dansk Atlet Union. Instruktionskursus seniores.

10.—17. Dansk Aften- og Ungdomsskoleforening. Kjole-syningskursus.

J. A. B. U. Instruktionskursus II.

17.—24. Dansk Aften- og Ungdomsskoleforening. Kjole-syningskursus.

J. A. B. U. Instruktionskursus III.

24.—31. Dansk Aften- og Ungdomsskoleforening. Kjole-syningskursus.

Skolens Oldboys-kursus.

31. D. D. G. Landsdelsstævne i atletik og håndbold.

September:

6.—7. Dansk Håndbold Forbund. Dommerkursus.

20.—21. Skive Seminarium. Weekend-ophold.

27.—28. Dansk Volleyball Forbund. Instruktionskursus I.
Det kooperative Fællesforbund. Kvindekonference.

Oktober:

- 4.—5. Dansk Gymnastik Forbund (Fynskredsen).
Instruktionskursus.
- 11.—12. Dansk Socialrådgiverforening. Konference.
Dansk Atletik Forbund. Ungdomslederkursus.
- 18.—19. Dansk Volleyball Forbund. Instruktionskursus II.
Esperantisternes karavanefest.
- 19.—26. Esperantokursus.
- 20.—23. Dansk Idræts Forbund. Idrætslægekursus.
- 22.—25. Dansk Sportsfisker Forbund. Juniorkursus.
- 24.—26. Jysk Håndbold Forbund. Træningslejr f. kvinder.
- 25.—26. Sct. Georgs Gilderne. Ledertræningsstævne.

November:

- 1.—2. Sadelmager- og Tapetsererforbundet. Tillidsmandskursus.

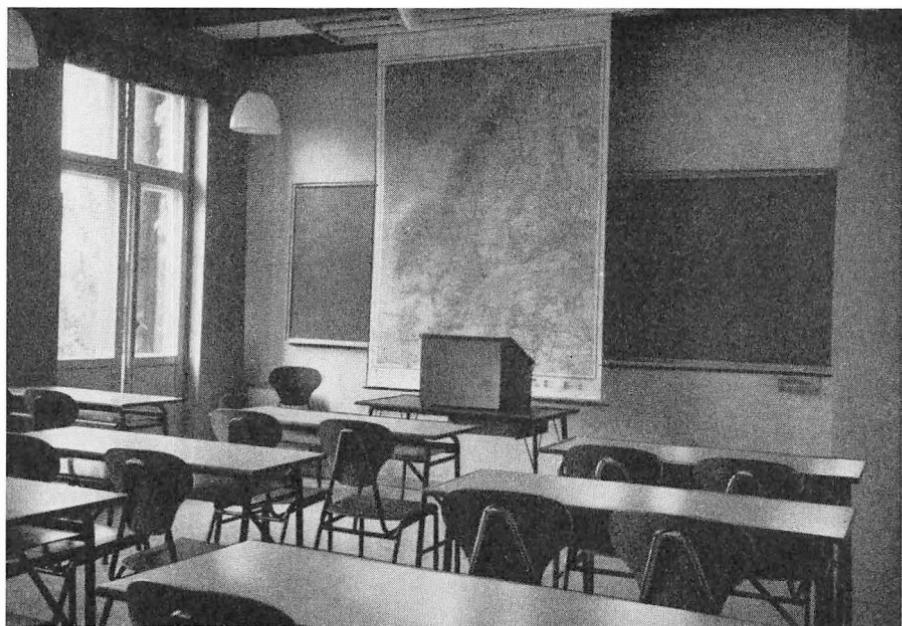
- 8.—9. Danmarks Sportshandlerforening. Studiekreds.
- 22.—23. Dansk Gymnastik Forbund (Sydjyllandskreds). Instruktionskursus.
- 29.—30. Dansk Volleyball Forbund. Eksamenskursus III.

December:

- 14. Vejle Amts Gymnastikforening. Delingsførermøde.

Det er os en stor glæde at kunne huse så mange kursus nu efter skolens udvidelse. Vort eneste problem er at få kursusvirksomheden bedre fordelt over året — feriemånederne er stadig trængselstiden. Vi beder forbund og kursusledere bære over med eventuelle mangler ved denne første store sæson, hvor en del vanskeligheder har gjort sig gældende, men vi har høstet erfaringer, som vil komme til at præge fremtiden.

Vi siger hjertelig tak for samarbejdet i 1958, og vi ud-

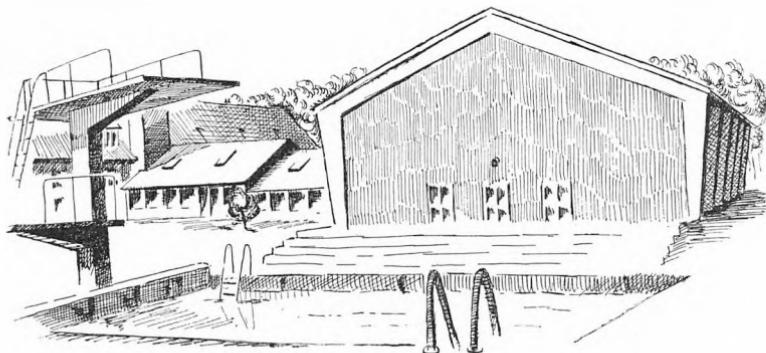

trykker håbet om et godt samarbejde fremover og et pågensyn.

En rigtig glædelig jul og et godt og frugtbringende arbejdsår i 1959.

Ingrid og Svend Aage Thomsen.

NYT FRA GAMLE ELEVER

Kære gamle elever!

Fra elevforeningens side lægger vi stor vægt på afsnittet Nyt fra gamle Elever. Vi tror, det er af stor værdi for en skole, at der er kontakt mellem de gamle elever og skolen. Vi ved også, at gamle elever er taknemlige for gennem årsskriftet at være i kontakt med hinanden.

Det er holdenes repræsentanter, der samler indlæggene, og det er så min opgave at arbejde alle disse indlæg sammen til et hele. Repræsentanterne gør et stort arbejde, og det er af stor vigtighed, at de enkelte elever hjælper repræsentanterne med dette arbejde. Send en hilsen til jeres repræsentant og fortæ lidt om, hvad I har oplevet. Der er ingen af jer, der ikke har oplevet et eller andet i årets løb, som vi gerne vil høre lidt om.

Valget af repræsentanter er vigtigt. Dette valg sker til elevmødet. Såfremt en repræsentant ikke ønsker genvalg, bedes vedkommende i god tid give besked om dette og samtidig stille forslag om ny repræsentant. Det er jo ikke sikkert, at der møder elever fra det pågældende hold til elevmødet, så ny repræsentant kan vælges på normal måde, og så kan vedkommende blive nødt til at fortsætte. Det bedste vil være, om man på forhånd har truffet aftale med en af kammeraterne, hvis man ikke vil fortsætte.

Lad os alle medvirke til, at de enkelte hold får så gode og aktive repræsentanter som muligt.

Der er ingen adgangsbegrænsning med hensyn til »Nyt«. Alle hold er velkomne til at sende stof, og jeg håber, at vi hvert år kan bringe en hilsen fra alle holdene.

Tak til repræsentanterne og til alle, der har sendt en hilsen til os.

Thormod Petersen.

Kære kammerater 43—44!

Glædelig jul og godt nytår.

Holger og Flemming.

Kære sommerpiger 1944!

Udenfor er det grå novemberdag med regn og dis. Men det er alligevel ikke trist, for jeg sidder her og tænker på jer og på den dejlige sommer, vi havde sammen på »den jyske«. Solrige og glade minder dukker frem og lyser op i sindet.

Af nyt fortæller Hedvig, at sønnen Svend ankom i januar, og han er snart en stor dreng. Grete venter en arving, og hun håber, det bliver en lillebror. Anna sender mange hilsener til »pigerne«, hun har i sommer haft besøg af Karen og Gunhild med familie. Hos Gerda går alt som sædvanlig, og børnene bliver store. Marie har været med folkedansere fra Tarm på turné til Schweiz. De gav opvisninger og besøgte bl. a. den internationale børneby Kinderdorf Pestalozzi. Anna, Marie og jeg var til elevmødet i sommer. Min ferie tilbragte jeg igen i år på cykel i England, og jeg havde en fin tur.

Glædelig jul og godt nytår.

Ingrid og Johanne.

Kære kammerater 44—45!

Glædelig jul og godt nytår.

Lange og Henning.

Kære sommerpiger 1945!

Det var en skuffelse, at der ikke kom flere til elevmødet. Det var en stor oplevelse at være med til indvielsen. Lonny og Erna kom om søndagen, de havde det begge godt. Lonny og hendes mand har solgt købmandsforretningen og er vistnok flyttet til Vejle. Kunne du ikke sende mig din adresse? Oda er rejst til København og er begyndt på aftenseminarium, hun underviser samtidig i gymnastik på Valby skole, så der er nok at tage fat på. Åse har det godt; hun var i sommer med sin mand i Norge og havde en dejlig tur; de har nu tre dejlige piger. Søster er holdt op med at arbejde; de er ved at bygge nyt hus, som gerne skulle være færdigt til jul. De glæder sig meget til det. Tove befinder sig godt i Slagelse, hun har to dejlige børn. Jeg er holdt op på sygehuset og nøjes med at vikarie. Vi har fået en lillebror, som vi alle, ikke mindst Ulla og Peter, er lykkelige for. — Hvor er vandrebogen???

Glædelig jul og godt nytår.

Harriet og Tove.

Kære kammerater 45—46!

Glædelig jul og godt nytår.

Willy og Niels P. Knudsen.

Kære sommerpiger 1946!

Der er ikke meget nyt i år. Den eneste, jeg har hørt fra, er Lizzie, hun har opgivet håndbolden og helliger sig mand og »vovse«. Her i Pajhede går det godt. Jeg var meget ked af, at jeg ikke kunne være med til elevmødet, jeg var ikke god at komme i nærheden af den dag. Jeg havde besøg af Kofoed et par dage efter, det hjalp lidt på humøret igen.

Glædelig jul og godt nytår.

Ingse.

Vinterholdet 46—47!

Der er ikke kommet noget nyt fra repræsentanterne, men jeg har foran mig et avisudklip om en af holdets elever, Harald Simonsen, mellem venner kaldt »Skipper«; og jeg vil tillade mig at bringe et uddrag af dette udklip. Vi er jo mange, der kender »Skipper« og med glæde lytter til hans mange beretninger fra fjerne lande og have.

»Skipper« er forhyret som kok på det norske motorskib »Sletter«, og det har i sommer sejlet på de urolige have omkring Indonesien. Der er udspillet et drama om bord; det blev heldigvis ublodigt, fordi »Skipper« ved hurtig og resolut indgriben satte en sværbevæbnet oprører ud af spillet. »Skipper« fortæller selv om begivenheden: »Vi lå i Sibolga på Sumatra. Her er til stadighed uroligheder; rebeller og militære slås på livet løs. Vi ligger for anker ca. en kilometer fra land, men er alligevel ikke helt uden for skudvidde. Vi har lov til at gå i land hver dag fra 9—12, da er der forholdsvis roligt. Jeg er selv i land hver dag for at gøre indkøb, men det kniber meget med tilførslen af grøntsager, da byen er helt omringet af oprørere, der kontrollerer tilførslen.

Forleden var vi utsat for en usædvanlig oplevelse. Hen mod aften kom en svært bevæbnet mand om bord. Han havde håndgranater i hænderne og bar endvidere et ladt Garand gevær. Han forsøgte med trusler at få kaptajnen til at sejle til Padang. Han havde dræbt sin sergeant og var helt desperat. Vor bådsmand, John, der kan tale lidt indonesisk, snakkede med manden, og vi lovede så i stedet at tage ham med til Singapore. Den desperate mand besatte broen og truede med at skyde besætningen, hvis nogen søgte at hindre hans flugt eller prøvede at udlevere ham til militærmyndighederne.«

Da det blev mørkt, kom »Skipper« op på broen, og bådsmanden, der hele tiden havde været utsat for nedskydnings-truslen, fortæller i et brev til Simonsens familie, hvordan kokken modigt gav sig i snak med den desperate mand og pludseligt så sit snit til at sende ham i gulvet med et rent boksestød til

kæben. I det samme var de andre besætningsmedlemmer over manden, håndgranaten blev vippet i vandet, hvorefter manden blev udleveret til myndighederne.

Vi ved, at »Skipper« har ben i næsen, vi sender ham mange hilsener og ønsker ham mange gode oplevelser.

Glædelig jul og godt nytår.

Ejnar og Poul.

Kære sommerpiger 1947!

Her har jeg nogle friske hilsener til jer. Jeg har lige talt med Ane i telefonen, hun er frisk og slagfærdig som sædvanlig, selv om der er slid og slæb i roerne for tiden. De tænker på at få en større ejendom. Hun er glad for sin Gerda og Peter. Fie har lige fået en lille pige, Karen. Fie er lærerinde om formiddagen og passer sine piger om eftermiddagen og får tid til at spille lidt badminton. Lissy træffer jeg hvert år til elevmødet, hun har ikke forandret sig meget, siden hun var på skolen. Lisbeth og Hans Jørgen er igen flyttet til Jylland. Hos Ditte står det til ved det gamle, de har tre børn nu, den yngste er ti måneder og er en riktig guttermand. Stinne var også til elevmødet, hun er hjemme. Bare vi kunne blive nogle flere til elevmødet næste år, det ville være morsomt at træffe flere af jer. Jeg har det godt, vi har en gammel gård, den ligger på et dejligt og naturskønt sted. Jeg har fået moderniseret mit stuehus i sommer.

Glædelig jul og godt nytår.

Nethe og Dagny.

Inga-Britta har ikke haft forbindelse med kammeraterne, hun forteller, at hun har været på en herlig tur til Spanien, Marokko og Gibraltar m. m. Hun sender de bedste hilsener til alle kammeraterne.

Glædelig jul og godt nytår.

Inga-Britta.

Kære kammerater 47—48!

Fra 10 års jubilæumsholdet er der en hilsen fra Mads, der er blevet gift med sin Ebba og har overtaget fødegården. Han har arbejdet en del med gymnastik og idræt, men mener ikke, han kan få tid til det mere. Lautrup får tiden til at gå med »Klæder skaber folk«; i fritiden fisker han og maler. C. Jørgensen er blevet en travl forretningsmand i arkitekttegnede møbler og skal først i det nye år på forretningsrejse i det meste af Europa. Knud Jørgensen dømmer håndbold og leder gymnastik. Elmer slagtermester har forlovet sig og driver sin egen forretning. Arne slider i det i sit singelsværk i Helligsø ved Gjetstrup. Der er nok at bestille, men Arne nyder den herlige friske luft ved Limfjorden. Af og til fisker han lidt krabber til frokosten.

Knud Hansen er flyttet til Horsens og arbejder på et lager, men håber på noget bedre arbejde. Vi prøver at finde vandrebogen og vil gerne efterlyse den her. Bogen har mange gode minder for os, og vi vil meget gerne have den igang igen. Jeg er stadig vikar i folkeskolen, men centraliseringen tager nu min lille skole fra mig, så til sommerferien er jeg nok færdig der. I år var vi godt repræsenteret ved elevmødet; og selv om vort jubilæum blev overstrålet af større ting, var det en glæde at hilse på så mange. Thybo er stadig i toppen for D. D. S. G. & I. Knud Nørsgård driver sammen med sin kone gården derhjemme. Fra Hans Andersen og Tage Andersen kom brevene retur, vi håber at komme i kontakt med dem igen.

Glædelig jul og godt nytår.

Knud og Henry.

Kære sommerpiger 1948!

Tak for brevene. Jeg havde ganske vist ventet at høre fra lidt flere, men det lader jo til, at tilbagegangen er permanent. Det ville være glædeligt at høre fra nok så mange, da årsskriftet er vort eneste forbindelsesled.

Til vort 10 års jubilæum var følgende mødt: Ruth J., Emma B., Avernakø, Helbo, Lizzie og Emma H. Af brevene fra ovennævnte fremgår, at det var en i alle måder vellykket elevfest, og at vor gamle skole nu fremtræder i en smuk skikkelse. Ruth J. har det godt og er stadig glad for at være i Hillerød. Emma regner med at deltage som aktiv gymnast i år. Avernakø med familie er lige flyttet ind i eget hus i København til stor glæde for dem alle. Lizzie har igen i sommer været på »den jyske« med et hold fra K. S. G.; hun har ellers lagt håndbolden på hylden for at passe farmand og »vovsen«. Man kan træffe Emma H. på Haslev høj-skole hele året. Jenny befinder sig godt sammen med sin mand og sine to drenge. »Mester« er stadig på landsholdet i håndbold, men mener selv, at hun snart må vige pladsen for yngre kræfter; hun er stadig på Frbg. Hospital. I sin ferie gæstede hun Afrika for egen regning og beklager, at hun sad i Tunis til elevmødet. Agnes kommer meget sammen med »Bjørn«, der nu har to sønner; hun har sammen med sin mand i sommer været på tur til Holland og Belgien i egen folkevogn. Inga fortæller, at hun vil opgive gymnastikken, da de huslige pligter som gårdmandskone lægger beslag på hendes tid. Magda og Jenny-Marie kunne desværre ikke afse tid til at være med ved elevmødet; de har det begge to udmærket. Anna K. er i Silkeborg, hvor hun og hendes mand har købt eget hus, de har to dejlige drenge, Birger 4 år og Finn 2 år. Det er efter Annas beskrivelse drenge med atom-energi. Anna har fået ansættelse på Kornmod præliminærskole

som gymnastiklærerinde. Esther har foreløbig sagt farvel til gymnastikken, hun og Arne er flyttet til Møgelkær. Connie er nu godt 3 år og er en dejlig unge. Gudrun J. har den 24. august forøget familien med endnu en datter; det var hovedårsagen til, at Gudrun og Ole ikke kom til elevfesten. Amanda opholder sig stadig i Stockholm, hun fik en lille pige i sommer og har nu både dreng og pige.

Glædelig jul og godt nytår.

Agnetha og Esther.

Kære sommerpiger 1948!

Det er stadig like lite nytt fra pikene fra Norge i 1948-kullet. Det er trist at det ikke er mer interesse for en tid vi, eller ihvertfall jeg, aldrig glemmer, den sommeren på »den jyske«. Jeg strevde hardt de første årene for å få noen ord utav mine 2 kolleger, Klara og Lina, men så måtte jeg gi opp. Derved blir det så lite nytt å fortelle bare om meg hver gang, men jeg prøver å holde ut sålenge jeg er representant for Norge. Dere får unnskyld meg, tale vel om meg og ta alt i beste mening.

Livet går sin vante gang på Grand Hotel og i Oslo. Hotellet holder på med et stort nybygg etter brannen i 1957, det skal være ferdig neste høst, så da blir det nok litt å gjøre igjen. Det er forholdsvis stille i reiselivet nå. I sommer hadde jeg alle tiders ferie på Sørlandet, den norske skjærgård ville vel dere kalte det. Badeliv, fisketur, reketrålning og dans på brygge i de lyse netter, synd bare at sommeren er altfor kort heroppe. Nå er det vinterkvelder med lesing, teater, møter og sammenkomster av forskjellig slag, så tiden får da ben å gå på nå også.

Dette blir julebrevet til dere alle på skolen. Jeg håper dere har hatt et godt år og ønsker dere fortsatt fremgang i året som kommer.

Beste hilsen

Ellen Hoel.

Kære kammerater vinteren 48—49!

Så nærmer vi os igen julen og dermed tidspunktet for elevskriftets udsendelse. Det er rent forfærdeligt, som tiden iler af sted. Tænk, det er nu 10 år siden, vi slog vore folder på »den jyske«. Meget vand er løbet i stranden siden den tid. Jeg havde håbet at høre fra jer alle sammen i år, men det skulle altså ikke være sådan. Nu vil jeg foreslå, at vi alle møder op til elevfesten til næste sommer og fejrer vort 10 års jubilæum.

Peder Nielsen har som sædvanligt haft travlt med både håndbold og fri idræt. Han har haft 5 voksne hold med i turneringen. Desuden har han været med både til landsdelsstævne og landsstævne i fri idræt, hvor han startede for Odense amt. I vinter

er han med til turnering i indendørs håndbold, men skriver, at til sommer skal det være slut med al den håndbold. Han vil så nøjes med den frie idræt.

Carl Chr. Nielsen har været i Sverige siden 1955 og er der stadig. Har en pige på syv og en dreng på 2 år. Ja, Carl, du har ret i, at det ikke er til at forstå, hvor tiden bliver af.

Ejner Skov har som vanlig rygende travlt med sin vognmandsforretning, men får dog stadig tid til træningen til idrætsmærket. Har i år haft 12, der har bestået prøverne.

Selv har jeg ikke haft megen tid til at dyrke hverken den ene eller anden idrætsgren, men er dog i vinter med på et Old Boys hold, der dyrker gymnastik og håndbold en gang om ugen.

Nu til slut de bedste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Thomas og Ejnar, Jens Andersen og Torstein Leikvam.

Kære sommerpiger 1949!

Denne gang var det meget sløjt med tilslutningen, og Else og jeg vil ikke mere, til næste år må I finde et par andre repræsentanter. Doris og hendes mand er stadig på Diakonhøjskolen i Århus. De har to små børn. Skade har lige fået en lille pige og er meget lykkelig. Else bor stadig i deres dejlige hus i Lystrup, Else går til gymnastik i AGF og til sang i Egå. Inger fik den 1. august en pige, så nu har hun to små piger; hun går til gymnastik i AGF og får tid til at sy lidt privat.

Glædelig jul og godt nytår.

Inger og Else.

Kære kammerater 49—50!

Tak for de breve, vi har modtaget. Jens Chr. passer sin ejendom i Daugård. Den brændte for ham sidste vinter, han har selv været med til at bygge den op igen. Han har købt en mælkehandel og en folkevogn og kører rundt og sælger flaskemælk. Ejler har fået bil; han mener, der kommer for få til elevmødet. Jeg kan desværre ikke sige: »skudt forbi«. Harald kom hjem fra Canada sidste vinter, men kunne ikke finde sig tilrette herhjemme, så han rejste tilbage igen tre måneder senere. Han arbejder som tømrer; i sin fritid er han leder af Danish-Canadian Folk Dance Group i Vancouver. I vinter vil han stå på ski. Det er dog ikke hans mening at blive derovre. Arne er formand for den lokale gymnastikforening; han har ledet håndbold i sommer og domt en del kampe. Robert har ledet håndbold og gymnastik, men regner ikke med at få lederarbejde i vinter, har arbejdet på treholdskift. Robert har fået en søn. Preben leder drengegymnastik i vinter. I sommer var han på Vejle amtshold

i gymnastik og atletik. Han fik en fibersprængning ved landsdelsmesterskaberne, så nu kører han i bil til træning. Knud er blevet gift for et halvt år siden. Han er politibetjent -- civil --, han dyrker idræt, når tjenesten tillader det. Jeg bor nu i Sønderborg, jeg er stadig lærer ved korporalskolen og skal fortsætte til 31. aug. 1960. Vi flyttede herover fra Tønder sidste vinter, men kunne ikke få en lejlighed; vi måtte købe et hus, så nu driver jeg lidt landbrug i fritiden. Skydning er dog min store fritidsinteresse, og jeg har opnået flere gode placeringer i årets løb.

Glædelig jul og godt nytår.

Preben, Jens og Harry Jonsen.

Kære sommerpiger 1950!

Vi nærmer os igen jul og vil nu fortælle lidt om kammeraterne. Fire har vi ikke været i kontakt med, og vi tror, at »Sneglen« befinner sig hos en af disse fire et sted på Sjælland. Hjælp med til at få den ud af huset. Astrid går på Helsesøsterskole i Oslo, hun bliver færdig til jul og glæder sig til igen at komme i gang som sygeplejerske. Under et ophold i Mo i Rana blev hun nordnorsk mester i slyngbold og diskos. Grethe og hendes mand var til elevmødet. I vinter går hun til moderne dans. Doris har fået søn nummer to og skal nu i gang med gymnastik igen. Ellen går til gymnastik i Randers, hun har to søde piger. Betty er nu på Militærhospitalets Apotek i København. Sidste vinter var hun i Norge for at stå på ski. Hos Ingrid i Stubhom er alt vel; der er to søde børn, og hun har taget idrætsmærket for femte gang. Hos Sigrid har de fået ny bil og er nu flot kørende. Jeg har opholdt mig på Idrætsskolen hele sommeren for at komme til kræfter. Jeg håber at komme til Århus og fuldføre min uddannelse. Jeg går til gymnastik og håndbold og gør endvidere tjeneste ved civilforsvarets kommandocentral. Jeg håber, at »Sneglen« snart viser sig igen.

Glædelig jul og godt nytår.

Sigrid og Henny.

Kære kammerater 50—51!

Når I læser disse hilsener fra kammeraterne, vil en og anden måske komme til at tænke på, at han også burde have skrevet. Husk det næste år. Svend Åge er stadig i Spøentrup, hvor han leder håndbold om sommeren og folkedans og drengegymnastik om vinteren. Han går selv til gymnastik, og i sommer har han været med til at bygge klubhus. Holger vander tomater i Herstedvester, men får dog tid til orienteringsløb og gymnastik. Gustav er ved skattekæsenet i Glostrup, han går til ridning to gange om ugen. Peter passer sine radiser i Assendrup, han er

ved at blive gammel og stiv, skriver han. Carlo er blevet gift og har bygget ønskehus i Klarup, hans kone hedder Lis, og huset hedder »Carlisbo«. Han har ledet amtshold i 54—55—57, og i vinter skal han lede drenge og karle. Egon er også blevet gift; han har en mælkesalgsrute i Klarup, og i sommer har han ledet håndbold der. Gunner var sidste år assistent på et iagttagelseshjem i Haslev. Preben er vist stadig i Varde. Villy passer sin cykleforretning og hjemlivet. Om mig selv er der kun lidt. Jeg er formand for idrætsforeningen og har spillet håndbold og lidt fodbold.

Glædelig jul og godt nytår.

Villy, Poul og Ole Jacob Røren.

Kære sommerpiger 1951!

Hvor har jeg kikket længselsfuldt efter postbuddet i den sidste tid og adskillige gange med resultat, dog mangler der endnu en del — men ak — fristen er udløbet, og Thormod venter nu lige så længselsfuldt efter nyt fra alle gamle elever.

Allersørst tak til jer, der sendte en hilsen, forhåbentlig hører vi fra flere til næste år.

Marie og hendes mand har købt en ejendom på 11 tdr. land i Vinding mose. Det første år er gået godt — ja, det har været temmelig frugtbart, idet luftforandringen resulterede i, at de fik en lille søster den 18. 8. 58 — tillykke. Lille søster var også skyld i, at Marie ikke mødte til elevmødet —. Pas nu på, Marie, til næste år — vi vil nødig undvære dig og familien. Inga skriver, at hun ikke har noget nyt at fortælle, men husk, »intet nyt er godt nyt«, hvilket jeg også har erfaret, idet Inga så ganske afgjort er den ihærdigste af os, hvad gymnastikken angår. Nu skal I høre: Hun er bogholderske og leder 3 børnehold, 1 motionshold og 1 ungdomshold, og så er hun selv med på eliteholdet. Week-end'erne bliver brugt til instruktion eller stævner indenfor gymnastikken — sådan burde man jo være. Inga er iøvrigt en trofast gæst ved elevmøderne. Hos Gerda og Søren Anton er alt lutter idyl. Sønnen Erik vokser; nyt hus og lige nyanlagt have og ind imellem er Gerda en tur på »Pøt Mølle« og tjene en skilling — »de er så pokkers udrøje de penge«.

Asta burde egentlig have et kapitel for sig selv. Hun har i sommer haft stilling som tilsynsførende for Esbjerg kommunes feriekolonier i Rendbjerg ved Flensborg fjord og på Fanø, men fra september fik Asta rigtig travlt. Asta må være blevet gift — tillykke — for sidst i brevet skriver hun »vi« og fortæller, at hendes mand er ansat ved mellemiskolen i Ringe. De har næsten ingen fritid, da der ved siden af skolearbejdet er inspektion af kostelever, og hun har enkelte timer i underklasserne, bl. a. gym-

nastik. Der er en speciel hilsen til de fynske piger, og jeg skulle skrive, »at fynbo bliver Asta aldrig«. Karen lover at komme til elevmødet næste år. Hos hende er alt ved det gamle, de har det bare godt, og pigerne bliver store.

Dorthe og Kristian har den 21. 4. 58 forøget familien med en datter — Ingerlise — selvfølgelig verdens yndigste unge, der sikkert vil blive godt forkælet med de forældre.

Birthe og Preben er stadig på Skærup Andelsmejeri. Birthe leder et hold småpiger i Skærup, og hendes piger er nu så store, at de er med på holdet. Birthe har det dejligt — stik ind og hils på hende, når jeres vej falder forbi. I vil ikke fortryde det — jeg taler af egen erfaring.

Hanne har jeg i den sidste tid set en del til, hun har besøgt mig og omvendt, og desuden har vi ferieret hos Dorthe — ih, hvor vi nød det. I vinter er Hanne på Nørgårds højskole i Hadsten.

Jeg har ikke hørt fra flere, men fra anden side ved jeg, at Lisbeth er blevet gift — tillykke — hendes mand er mekaniker, og de har eget hus på Fyn. Tror I, hun »baldyrer« noget? Sigrid skulle være sygeplejerske på Grønland, og Kirsten er stadig på mødrehjælpens kontor i Odense. Alice ser vi for det meste til elevmøderne. Jeg selv er nu ansat som tilsynsførende ved børneværnet i Horsens. Jeg har fået min egen lejlighed og nyder rigtig tilværelsen, og skulle jeres vej falde forbi, er I alle velkomne. Vi er nogle trofaste, der mødes hvert år til elevmødet. Kom og nyd de dage sammen med os.

Herved en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Hanne og Hertha samt Hjordis.

Kære kammerater 51—52!

Nu har vi igen efterår, skoven er gul, og i nogle nætter har det frosset. Det er tegn til, at jeg skal skrive til Danmark. Jeg kan mærke, at det kniber mere og mere med det danske sprog. Mine tanker flyver til Vejle, og jeg husker mange morsomme situationer under kurset. Min kone Anja har alle brevene, jeg skrev fra »den jyske«, og de er som en dagbog over tiden. En tid var jeg meget ivrig efter at skrive, jeg skrev hveranden dag.

Jeg kan ikke fortælle særligt om mig selv; jeg har det godt, arbejder i et stort reklamebureau. Jeg har ikke været instruktør, siden jeg flyttede fra Hämeenlinna. Måske begynder jeg igen.

Parhaimmat terveiseni kaikille, hauskaa joulua ja hyvää vuotta.

Min bedste hilsen til jer allesammen, god jul og godt nytår.

Timo.

Adresse: *Pikku Roobertinkatu 13 B,*

Myyntimainonta Oy, HELSINKI, Finland.

Jeg har stadig ferre og ferre opplysninger å sende i årsskriftet for den »jyske«, desverre.

Siste år har det skjedd lite nytt med mitt årskull etter det jeg vet. Oddmund Viken har jeg desverre ikke hatt noen kontakt med i år. Selv har jeg skiftet arbeid igjen og arbeider nå bare som gymnastiklærer i et gymnasium i Oslo. Jeg sender en vennlig hilsen til alle kjente fra skolen og ved skolen. Jeg håber hvert år, jeg skal få tatt meg en tur nedover, men tiden har vanskelig for å strekke til. Kanskje likevel det skal bli en sjanse til neste år.

Med vennlig hilsen.

John Morstad.

Kære kammerater 51—52!

Det er meget lidt, der er kommet i år, men alligevel skal I have en hilsen. Carl Frederiksen blev gift for et år siden. Han købte en landejendom på Fyn. Han var til elevmøde, men savnede kammeraterne. Jeg selv har det godt, jeg har landbrug og håber på lidt bedre tider for erhvervet. Vi vil gerne mane til sammenhold om elevforeningen.

Glædelig jul og godt nytår.

Carl og Alfred.

Kære sommerpiger 1952!

Det var jo meningen, at vi skulle mødes i årsskriftet, men I svigter alt for mange af jer. Skriv dog, så vi den ene gang om året kan mødes alle.

Rita skriver, at drengene bliver store, og at hun igen i vinter skal lede gymnastik for voksne og små piger. Tove fra Alrø er blevet gift i foråret. Hun og hendes mand arbejder på en gård i Skejby v. Århus. For Birgitte blev det til et sjællandsmesterskab i diskos med 34,87 m, slyngbolden glippede, ellers var det blevet mesterskab nr. 25. Erna i Herlev fik en lille pige i februar, det er en rigtig lille hjertetyv.

Hos Hanne går det i den gamle gænge, de har det godt. Karen Thomsen har en søn på et år; men det er sådan et slid at være landmandskone, at der ikke er tid til gymnastik. Ingrid bor i Århus og deler sin tid mellem hjemmet og boghandelen. Ingrid har opgivet idrætten. Inge fra Skive er lykkelig efter hendes brev at dømme; en kirurg har snuppet blindtarmen, og han snuppede hjertet samtidig, det blev hun først klar over, da hun vågnede. De venter sig en arving. Inge har sit hjem i København, hun arbejder sammen med sin mand på Rigshospitalet. Karen er blevet gift Schmidt, hendes lille pige på 8 uger hedder Else Marie. De bor hos svigerforældrene, men håber at kunne bygge hus til foråret i Tommerup. Her i Thorsted fik vi en

lille Arne i foråret, så med hund og pige er familien efterhånden på 7 medlemmer. Vi har arbejdet med idræt og håndbold i sommer, og i vinter har vi tre hold gymnaster hver. Tiden går ganske godt for os.

Glædelig jul og godt nytår.

Karen og Hanne.

Kjære kamerater fra vinteren 52—53!

Det er hyggelig å få gitt sitt lille årlige bidrag til skolens års-skrift. Denne skolen som har gitt oss alle så mange gode minner, så rikt kameratskap, og skapt så god interesse for idretten som vi alle er blitt så glade i. Men ennå hyggeligere hadde det vært om flere hadde sluttet opp om oppfordringen om å sende meg noen ord.

Ola, som er den eneste som har latt høre fra seg, har nå utdannet seg til skogsteknikker. Han tok i år sitt 3. norgesmesterskap i 5-kamp, og seinere landet han også på den riktige siden av 7-meteren i lengde. (På årets nest beste resultat i Norge). Desuten nermer han seg stadig Svend Aage's 10-kamprekord, og minner om avtalen.

Som Ola er også jeg »ungkarl og spillemann«. Felles er også at jeg har et 5-kampmesterskap i år, om enn bare som krets-mester. Siden sist har jeg fullført siste avdeling ved Statens Gymnastikkskole. Nå er jeg idrettsoffiser, men driver også mye instruksjon for sivile lag og kretser.

Årets store opplevelse var imidlertid ferituren til Vejle hvor jeg fikk overvære elevmøtet og innvielsen av den nye flotte skolen. Av »oss« var det bare Karl Emil som møtte, og vi gjennoppfrisket mange minner.

Noen av disse minnene har jeg festet i en liten bok. Denne vil jeg sende rundt i håp om å skape litt interesse til neste års-skrift.

God jul og godt nytår alle sammen.

Casper Øvre og Knut Bøland, Peder og Børge.

Kære sommerpiger 1953!

Allerede efter 5 års forløb er der en del, der har mistet interessen; vi håber, I tager jer sammen til næste år. Else bor i Jellinge, hun har to dejlige drenge. Der er rigeligt at tage sig til på en gård, ikke mindst, når manden er indkaldt til omskoling. Hun går til gymnastik om vinteren. Inger bor i Lillerød, hvor de har fået en dejlig lejlighed. De har en pige og en lille dreng. Grete er blevet frue og mor til en dejlig pige. Hun har stadig tid til gymnastikken. Ruth er blevet ked af at være i købmandsforretning og har nu plads i Randlev som husbestyrerinde; der er

to børn, så tid til idræt bliver der ikke. Jenny har som sædvanligt nok at se til. Hun og hendes mand har bygget hus, det er dejligt at have sit eget. Aud har fået en datter siden sidst, hun har nok at gøre, men har dog tid til at gå til gymnastik. Inge Sylvest er vist en af de få, der virkelig arbejder med gymnastikken. Hun leder flere hold, men det kan være lidt besværligt for hende, da hun må rejse et stykke vej for det. Edith har forladt »Limfjordens Perle« og er rejst til København, hvor hun har arbejde i Daells Varehus' papirafdeling. Det er svært for hende at komme i gang med gymnastik og idræt, men hun får en hel del motion på vej til og fra arbejde. Hun befinner sig ellers godt. For mit eget vedkommende leder jeg ikke gymnastik i vinter, jeg regner dog med at gå med som aktiv gymnast. Jeg synes, jeg har nok at se til. Vi har en dreng på 1½ år, en riktig livlig fyr, så jeg kan godt få tiden til at gå.

Henny og Åse.

Kære kammerater 53—54!

Her er så vort bidrag til »nyt«. Stage har overtaget sin svigerfars gård. Lau arbejder hjemme hos sine forældre; han er blevet forlovet, men er ellers ved godt mod. Erik er stadig chauffør, han har i sommer haft to karlehold og et pigehold. Pigerne blev amtsmestre i a-rækken; i vinter skal han lede gymnastik. Karl kører stadig med foderstoffer, han har spillet håndbold i sommer og spiller nu badminton. For mit eget vedkommende har jeg spillet håndbold og fodbold i Lisbjerg, men har ikke oplevet noget særligt.

Glædelig jul og godt nytår.

Karl og Svend samt Rolf Poulsen.

Kære venner fra »den jyske«!

I anledning af årsskiftet sender jeg mine hjerteligste hilserne til alle danske og norske gutter, jeg var sammen med i vinteren 53. Jeg er ked af, at der ikke er nogen kontakt mellem os, dog håber jeg, at I har det godt allesammen, der hvor I færdes.

Godt nytår!

Otto Jacobsen,

Stuttgart -- Münster, Oderstrasse 29, Tyskland.

Kære sommerpiger 1954!

Desværre har vi ikke hørt fra jer alle, men vi håber, I lever i bedste velgående. Anna er rejst fra gigtsanatoriet i Skelskør til København, hvor hun skal dele sin tid mellem husgerning og kjolesyning. Inge-Marie er telefonbane, hun har det godt og venter en baby inden længe. Birthe efterlyser vandrebogen. Der

er intet nyt, hun siger tak for samværet ved elevmødet. Kirsten har i april fået en datter, Lene; hun får ikke tid til andet end at passe mand og barn. Inge er stadig bagerpige i Fåborg, men skal rejse, når bageriet bliver solgt; hun har brækket den ene tommelfinger ved et biluheld. Elna skriver: »Jeg er skuffet over, at så få af jer mødte op til elevmødet og indvielsen, det var virkelig en oplevelse at være med til. Jeg har som sædvanlig trænet små piger på stadion, i år har jeg haft fint materiale at arbejde med». Jeg er også ked af, at der ikke kom flere til indvielsen; I gik glip af en stor dag for skolen. Jeg leder igen i år gymnastik og har desuden et hold børn til folkedans i Ringsted.

Glædelig jul og godt nytår.

Bodil og Inge.

Kære kammerater 54—55!

Glædelig jul og godt nytår.

Bernd og Thomas.

Kære sommerpiger 1955!

Glædelig jul og godt nytår.

Lis og Ellen.

Kære kammerater 55—56!

Glædelig jul og godt nytår.

Gunnar og Bjørn Randal.

Kære sommerpiger 1956!

Det er desværre ikke jer alle, der har ladet høre fra sig. Inger Berg er stadig i Århus, sidste vinter gik hun på A. G. F.s elitelhold. I sommer blev hun ringforlovet. Vi gratulerer. Shirley er blevet gift med en befalingsmand i hæren, de bor i Fårhus og har det vidunderligt. Jytte Busk går stadig på gymnasium i Høng, hun regner med at få studenteksamen til sommer. Grete fører et roligt liv som husmor. Gymnastikken hviler for tiden. Til sommer kommer hun til elevmødet sammen med sin mand. De har allerede fået den første sne i Norge. Grete sender hilsen til alle venner fra »den jyske«. Sigrid er stadig i forretning i Odense, hun har købt sig en bil. Hun leder ikke gymnastik for tiden, men deltager selv. Ulla er i lære på andet år hos brd. Ju-stesen. Hun leder et hold unge piger i idrætsforeningen. Helle har i sommer været på ferie i Tyskland, hun har været med en museumsinspектор fra Vrå og har været med til at udgrave en stenaldergrav. Jeg er også gift nu, det er snart et år siden. Jeg bor i nærheden af Brande. Jeg leder gymnastik to aftener om ugen: 1 damehold og 2 pigehold.

Glædelig jul og godt nytår.

Lillian og Inger.

Kære kammerater 56—57!

Her følger så en redegørelse fra de kammerater, vi har hørt fra. Vi håber at høre fra alle til næste år. Så vidt jeg ved, er Sverre og Andreas soldater; Evald på maskinistskole og Jeppe ansat på et mejeri i nærheden af Ålborg. Eigild er soldat på flyvestation Karup. Han spiller en masse fodbold og håndbold på militærholdet. Han dømmer en masse håndboldkampe, når han er hjemme på orlov, desuden er han blevet gift i september. Hans er også soldat, han ligger på Stevnsfortet, han oplever ikke meget, men tiden går godt. Jørgen er soldat i Odense, han er nu halvfærdig med tjenesten, og det er han glad for. Hilmar har lige sluttet sin soldatertjeneste og har fået arbejde ved postvæsenet i Skanderborg. Åge tjener på en gård på Stevns. Han har i sommer været med til atletik i Køge og var med til at vinde et mesterskab i B-rækken. Ole er stadig ansat ved et forsikrings-selskab i København, han går på købmandsskole om vinteren og dyrker en masse atletik om sommeren. Finn var sidste vinter på Gerlev Idrætshøjskole, da skolen sluttede, blev han medarbejder ved skolen, men var så uheldig at få skåret et hak i achillesenen, som det tog tre måneder at få lægt. Han er nu på jagt efter noget arbejde. Henning har hele sommeren været i Sverige, han har spillet en masse fodbold og overværende et par af V. M.-kampene. Holger er nu i Haderslev, han var i sommer med til landsdelsstævne i Viborg og Esbjerg på Sallings atletikhold. Selv har jeg i sommer dyrket håndbold både som aktiv spiller og som instruktør. I vinter spiller jeg indendørs håndbold og går sikkert også med til gymnastik. Jeg er forkarl på en gård 2 km fra Harboøre.

Glædelig jul og godt nytår.

Godtfred og Holger.

Kære sommerpiger 1957!

Hvor er det rart at høre nyt fra jer allesammen igen, desværre savner vi at høre fra Margit, men mon ikke hun er i Norge. Randi går på Ortopeden i Oslo, hendes egne ord: »lever altså som en glad ungkar fremdeles«. Liv står i forretning i Verdal, hun har gymnastik, 1 motionshold samt 2 hold med 55 piger. Corry er i Danmark igen på »Thubalka«, hun vil prøve at få kontorplads i Danmark. Kirsten T. er vikar i Vandel skole og har 2 hold til gymnastik. »Super« går på Esbjerg Seminarium, hun spiller håndbold, og seminariets piger vandt seminarie mesterskaberne i år. Jonna har været hjemme i sommer og har haft 2 hold, ialt 56 piger til gymnastik, hun er nu flyttet til lægeboligen i Troense. Bodil er glad for at være i Ribe, hun leder gymnastik i Øster Vested. Birthe M. er i samme trikotagesforret-

ning endnu. Hun har 2 hold til gymnastik. Ingrid S. er nu på Statsfrøkontrollen i København. Steffy har i sommer været på kontoret på »den jyske«, hun har 40 piger til gymnastik i V.G.F. Lis slider i det på seminariet og har haft småpiger til atletik i Hørning i sommer, er nu begyndt med gymnastik samme sted. Djonna er i Kjellerup hos en sagfører, hvor hun helt er gået op i det huslige. I sommer har hun ledet småpiger i håndbold. »Lille« Karen har i $1\frac{1}{2}$ måned været vikar i en skole, men bliver nu forkælet hjemme. Hun begynder på seminarium om et år og leder nu 4 hold i gymnastikforeningen. Grethe er stadig forvalter hjemme, hun har nu forlovet sig — til lykke, Grethe —. Hun har ledet gymnastik og spiller håndbold. Birgit har som den første af holdet giftet sig og er nu rigtig gårdejmandskone. Til lykke, Birgit. Kisse har forlovet sig, hun har så travlt som aldrig før, hun har ledet småpiger i håndbold og leder nu gymnastik i Fjaltring. Jeg går på Statens Seminarium for Småbørnslærerinder i Vejle. Ved siden af har jeg 3 timers gymnastik herhjemme, 2 timer i V.G.F. og 1 time i Bredballe om ugen, så jeg har travlt. Jeg tror, vi alle glæder os til elevmødet. Det var fint, at vi var 14 fra vort hold til indvielsen.

Glædelig jul og godt nytår.

Kisse, Marie og Birthe.

Kære kammerater 57—58!

Det er ikke mange, vi har hørt fra. Finn er blevet soldat og blev i sommer danmarksmester for ungdom på 3000 m. Flemming er ansat hos Falck i Lemvig, Henning er på en gård i Hammel og Christian er i Hobro. Bent har trænet drengene i fodbold. Jeg har spillet fodbold her i Sverige i sommer, og til vinter vil jeg prøve at stå på ski.

Glædelig jul og godt nytår.

Henning og Keld.

Kære sommerpiger 1958!

Ida er hjemme; i vinter leder hun et gymnastikholt, deltager selv i bordtennis, håndbold og gymnastik. Til sommer skal hun lede atletikken i Grindsted. Anne Louise har fra august ledet 18 piger til håndbold, hun har også haft et hold piger fra 9 til 12 år i gymnastik. I alt 71 elever. I vinter er hun på Statens Højskole for Legemsøvelser. Vicki er hjemme og passer hus for sin far, til maj skal hun i lære som barneplejerske. Vicki har et hold unge piger til gymnastik. Helle er i vinter på Risskov Husholdningsskole, hun får lejlighed til at undervise sine kammerater i gymnastik. Lille Alice går i realklassen i Fredericia, hun deltager i gymnastik, går til dans, knipler og er spejder. Hun vil senere læse til lærerinde. Kirsten Munch har sammen med

sin bror været i Tyskland, Østrig og Italien i sommer. Hun leder et hold børn fra 5—8 år, og et hold fra 9—12 år. Til februar regner hun med at begynde på Århus Seminarium. Ulla er begyndt på Odense Seminarium, hun har 3 hold småpiger i alderen 8 til 14 år. Kirsten Langkilde er til november begyndt i huset på en stor gård i Daugård, hun skal muligvis lede gymnastikken der. Anni går i realklassen, hun har 2 hold småpiger til gymnastik. Hun har taget juniormesterskaberne i 100 m rygsvømning og 25 m bjergning. Hun har svømnet over Kalundborg og Holbæk fjorde og vandt fjordpokalen. Hun har placeret sig på den danske rangliste som nr. 5 i diskos. Ann Bauder klipper hunde om formiddagen, om eftermiddagen rider hun, og hun går til gymnastik og maskinskrivning. Lise er gangpige på Vejle Sygehus. Ingrid er landet i Tønder, hvor hun skal lede de unge piger i vinter. Bia går på gymnasiet i Oslo om aftenen fra 17—21. Om formiddagen tjener hun til kost og logi ved at passe børn. Hun har et gymnastikholt på en skole. Hanne fra Tåsinge har allerede haft sin første opvisning med 40 piger i alderen 10—14 år. Hun tjener nu på en gård ved Ringe. Dinna går til gymnastik og håndbold, hun har deltaget i flere håndboldkampe. Hun rejser hver dag til Sønderborg, hvor hun står i forretning. Birgit er i huset i et gartneri i Egå, hun går til gymnastik og deltager desuden i lædersløjd. Rie er på seminariet i Vejle, hun har der 2 hold piger og et motionshold og er selv med på Signes elitehold. Jytte går på fritidshjemsseminarium i Århus; hver mandag har hun 25 spejderpiger til gymnastik. Lis fik sin gamle plads som tilskærerske, da hun kom fra skolen. Til februar skal hun på kursus til videreuddannelse indenfor sit fag. Hun går selv til gymnastik og leder 2 hold småpiger fra 10—14 år to gange om ugen i Viby. »Lykke« befinder sig i Esbjerg, hvor hun er i huset. Hun deltager i gymnastik og folkedans og har fået tid til at tage kørekort. Hun skal lede 2 hold børn i Gjesing. Grethe går på Århus Seminarium, hun leder et hold piger fra 14 år og opefter i Kragelund foruden 2 hold småpiger i V. I. F.

Det er gået helt fint for os med at komme i gang med det samme. Næsten alle har vi fået gymnastik at lede i vinter. Nu bliver det spændende at komme i gang med idræt og håndbold til sommer. Lad os håbe på fine resultater.

Glædelig jul og godt nytår.

»Lykke« og Grethe.

Hilsen fra formanden!

Elevforeningen vedtog som bekendt at give skolen en talerstol til indvielsen i juli.

Det var mig en stor glæde på gamle clevers vegne at over-

række Sv. Aage Thomsen denne gave. Det er mig også en stor glæde her at rette en tak til alle jer, der gennem jeres bidrag var med til at muliggøre denne gave.

Må jeg have lov at rette en speciel tak til Niels P. Knudsen. Tak for din interesse og det bidrag, du har givet. Du har udført et arbejde, du kan være stolt over. Talerstolen står nu på Idræts-skolen som udtryk for, hvor langt dansk møbelhåndværk er nået i dag. Tak, Niels Peter Knudsen!

Vi var fra elevforeningens side enige om, at vi ikke ville vælge den billigste løsning. Regnskabet for talerstolen vil I finde andetsteds i årsskriftet. Er der nogen, der endnu ikke har givet et bidrag, kan det nås endnu.

Danmarkssamfundet skænkede efter ansøgning fra elevforeningen et flag til skolen. Vi siger fra elevforeningen tak til Danmarkssamfundet for denne gave.

Der skal også her fra gamle elever lyde en tak til D. I. F. og Vejle byråd. Vi er klar over, at uden en økonomisk indsats fra D. I. F. og Vejle by var skolen ikke blevet bygget færdig. I skal vide, at vi gamle elever skønner på det.

Vi har fulgt »den jyske« nu gennem mange år. Tro og tvivl har afløst hinanden. Nu står skolen der; et afsnit af skolens liv er forbi, -- et nyt begyndt --. Alle vi gamle elever, der gennem årene har hentet så meget godt på »den jyske«, siger jer tak.

Vi tror på, at det, der fik os til at holde af »den lille skole«, må leve videre, også selv om de ydre rammer er blevet større; vi ønsker Sv. Aage, Ingrid og alle skolens medarbejdere held og lykke i den gerning, de står i.

Slut op om elevforeningen og jer gamle skole, vi har brug for jer allesammen.

Lykke til i arbejdet og hverdagen rundt omkring.

Glædelig jul og godt nytår. *Thormod Petersen.*

*Nuværende og tidligere lærer-
personale ved Den jyske Idræts-
skole ønsker herigennem at sende
gamle elever de bedste ønsker for
julen og det nye år.*

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

Vinteren 1957—58.

1243. Svend Højris Olesen, Møllehuset, Agersted st.
1244. Trausti Olafsson, Baldursgötu 12, Reykjavik, Island.
1245. Leif Bendtsen, Hanning pr. Sædding.
1246. Johannes Madsen, Limskov pr. Randbøl.
1247. Henning Horup, Vorre pr. Løgten.
1248. Søren Vestergård, Roslev, Salling.
1249. Erik Poshorg, Rørbæk st., Jylland.
1250. Bent Larsen, »Bramshøj«, Svallerup pr. Kalundborg.
1251. Frede Kyed, Hørup pr. Jelling.
1252. Flemming Hansen, Østerallé 30, Viby J.
1253. Ellert Sølvason, Karfarrog 46, Reykjavik, Island.
1254. Carlo Lindberg Jensen, Ilshøj pr. Øster Tørslev.
1255. Ib Sørensen, Buddum pr. Skelund.
1256. Finn Toftegård, Føllenslev, Sj.
1257. Kjeld Hansen, Ole Bullsgade 4, København.
1258. Aage Vestergård, Balling st., Salling.
1259. Viggo Kruse, Debelmose pr. Borris.
1260. Jens Poulsen, Ndr. Frihavnsgade 98, København Ø.
1261. Ole Norman, Box 55, Borkenes, Norge.
1262. Kristian Nielsen, Krogen, Valsgård, Hobro.
1263. Harry Sørensen, »Kirkevadgård« pr. Arden.
1264. Erkki Lehtinen, Finland.
1265. Seppo Nuutila, Finland.

Sommeren 1958.

1266. Lis Ejby, Hørvej 5, Viby.
1267. Else Marie Jensen, Sandgade 9, Hirtshals.
1268. Grethe Marie Isaksen, Elhøjvej 13, Hasle.
1269. Annelise Veng Andersen, Verring pr. Skanderborg.
1270. Birgit Rasmussen, »Demstrupgård«, Brundby, Samsø.
1271. Chirstine Marie Petersen, Blans Nørremark pr. Avnø.
1272. Hanne Larsen, Ny Vemmenæs, Bjerreby B. pr. Svendborg.
1273. Ingrid Jensen, »Solvang«, pr. Jels. Sdr. Jyll.
1274. Ingrid Lykke Pedersen, Kjersing pr. Esbjerg.
1275. Bia Flatåker, Skurdalen, Bergensbanen, Norge.
1276. Jytte Howalt Høj, Marselis Boulevard 65, Aarhus.

1277. Helle Sørensen, Adelgade 4, Hobro.
 1278. Anne Louise Jacobsen, Havsvængen 10, Egersund, Norge.
 1279. Kirsten Langkilde Jensen, Ny Grejsdalsvej 14, Vejle.
 1280. Inger Skovbjerg, Østerbro 5, Ølgod.
 1281. Ulla Kaehne, Gerthasmindde 13, Odense.
 1282. Vicki Tange, Klippinge, Stevns.
 1283. Kirsten Munch, Dortheasmindde, Serridslev, Tvingstrup.
 1284. Gerda Axel, Borgergade 1, Brejning.
 1285. Alice Lind Andersen, Ryesvej 1, Fredericia.
 1286. Ida Kristensen, Sønderby, Grindsted.
 1287. Ann Bauder, Attemosegård, Holte.

HUSK! HUSK! HUSK! HUSK! HUSK!

at meddele adresseforandringer til elevforeningen!

REGNSKAB

vedr. indsamlingen til Den jyske Idrætsskoles talerstol.

Indtægter:

Indgået på girokonto, bilag nr. 1—39	2030,00
Indgået fra clever i Norge, bilag nr. 40	110,00
Indgået fra clever i Norge, bilag nr. 41	33,00
Indgået til elevmøde, bilag nr. 42	55,00
Indgået fra Otto Jacobsen, Schweiz	15,00
Indgået kontant ifl. bilag nr. 43	100,00
Indgået kontant ifl. bilag nr. 44	57,25
<i>Ialt kr. 2400,25</i>	

Udgifter:

Niels Peder Knudsen à conto på talerstol	2000,00
Gehyr, bilag nr. 45	1,40
Telefon iflg. bilag nr. 46	25,50
Trykning af girokort, bilag nr. 47	20,00
Rejseudgifter iflg. bilag nr. 48	57,00
Kørselsudgifter, bilag nr. 49	38,40
Portoudgifter, bilag nr. 50	56,64
Duplikering, bilag nr. 51	22,00
Kassebeholdning indsat på skolens bankkonto	36,31
Kassebeholdning i Norge	143,00
<i>Ialt kr. 2400,25</i>	

REGNSKAB

for Den jyske Idrætsskoles elevforening
i tiden 1. juli 1957 til 30. juni 1958.

Indtægter:

Kassebeholdning pr. 1. juli 1957 indestående i banken ..	373,82
Indestående på girokonto	5,88
Indgået kontingent for 1957 (616 medlemmer) à kr. 6,00	3696,00
Opkrævning af porto til Sydslesvig 3 × kr. 1,90	5,70
Opkrævning af porto ved ekstra udsendelse af årsskrift 25 × kr. 1,00, 3 × kr. 1,10	28,30
Bidrag til elevforeningen: Else Ross 4,00, Amanda Nissen 4,00, Otto Jacobsen 4,00, Knud Hansen 4,00	16,00
Renter på girokonto	12,01
Renter på bankkonto pr. 1. februar 1958	5,34
Ialt	kr. 4143,05

Udgifter:

Trykning af postopkrævningskort	51,50
Trykning af årsskrifter	2765,65
Porto til Sydslesvig	9,50
Forsendelse af årsskrifter, ekstra udsendelse	44,00
Forsendelse af 606 stk. postopkrævninger	666,60
Kontingent til landselevforeningen, 435 à 0,25 kr.	108,75
Forsendelse af årsskrifter til udlandet m. m.	45,84
Telegrammer 4,10 + 5,20	9,30
Kassebeholdning pr. 30. juni 1958. Indestående i Vejle Byes og Amts Sparekasse	243,62
Indestående på girokonto	56,29
Indestående i Norge	142,00
Ialt	kr. 4143,05

Regnskabet er forelagt for bestyrelsen, revideret og fundet i overensstemmelse med kontotilgodehavende og bilag.

Vejle, den 6. december 1958.

Svend Aage Thomsen. Valdemar Bonde.

GENERALFORSAMLINGEN D. 19. JULI 1958

Efter formanden Thormod Petersens velkomst valgtes Niels Vase Jensen til dirigent. Denne gav straks ordet til formanden, der aflagde beretning om det forløbne år. Skolens indvielse, som jo fandt sted sammen med elevmødet og generalforsamlingen, havde præget det forløbne år. Ikke mindst arbejdet med elevforeningens gave, den smukke talerstol i Rio palisander, og den dertil knyttede indsamling havde optaget tiden. En gammel elev, møbelfabrikant Niels Peder Knudsen, Sdr. Nærå, havde tilbuddt at fremstille talerstolen til materialepris + direkte omkostninger. Et smukt tilbud, som bestyrelsen med glæde havde taget imod. Niels Peder Knudsen havde ofret megen tid og dygtighed på denne opgave; resultatet var da også blevet en usædvanlig smuk talerstol.

Den endelige pris ville blive op imod 3000 kr.

Indsamlingen havde indtil nu givet ca. 2200 kr., men man nærede forhåbninger om, at endnu flere gamle clever ville være med til at takke deres gamle skole gennem denne smukke gave, hvorfor bestyrelsen stadig modtager bidrag til dette formål (også ind i 1959). Husk dette!

Årsskriftet blev omtalt og den traditionelle tak bragt alle medvirkende.

Efter bestyrelsens ansøgning havde Danmarkssamfundet skænket et flag til skolens indvielse. Generalforsamlingen gav sin tilslutning til, at elevforeningen sendte en tak for denne gave.

Ingen ønskede ordet til formandens beretning, som blev enstemmigt godkendt.

Derefter blev ordet givet til kassereren, Knud Thomassen, der imidlertid beklagede denne gang ikke at kunne aflagge noget regnskab, da forskellige sammenstødende omstændigheder gjorde dette umuligt, bl. a. skulle foreningens normale regnskab adskilles fra indsamlingsregnskabet.

Generalforsamlingen vedtog derfor på kassererens opfordring, at revisorerne og foreningens bestyrelse i forening skulle

godkende regnskabet, som derefter på normal vis skulle offentliggøres i årsskriftet.

Under bestyrelsesvalgene blev Lizzi Brandt Andersen og Charles A. Lange genvalgt.

Med hensyn til valg af repræsentanter for de forskellige årsgange, skal jeg kun henvise til det nyoprettede repræsentant-kartotek.

Som revisorer genvalgtes Sv. Aa. Thomsen og Valdemar Bonde.

Da ingen ønskede ordet under eventuelt, kunne dirigenten slutte generalforsamlingen med en tak for god ro og orden, hvorefter man igen kunne hellige sig festlighederne og ikke mindst forberedelserne til skolens officielle genindvielse søndag eftermiddag med kongebesøget og de mange repræsentative gæster.

Tage Søgård.

NYT FRA LANDSELEVFORENINGEN

Ved repræsentantskabsmødet i april trak undervisningsminister Jørgen Jørgensen sig tilbage som formand. I stedet blev valgt magister Jens Rosenkjær. Sekretariatets daglige leder, Erik Halvorsen, der er valgt til forstander for Køhmandshvile, trak sig tilbage, og Alfred Dam er antaget som ny leder af sekretariatet.

Vi siger Halvorsen tak for godt udført arbejde, og vi byder fra elevforeningens side Alfred Dam velkommen.

Sekretariatet er i stigende grad mellemled mellem de unge og højskolen. Det må bemærkes, at alle ved henvendelse til sekretariatet — Vartov, København K. — kan få råd og vejledning, ligesom sekretariatet stiller brochurer til rådighed for interesserende, der ønsker at gøre en indsats for at udbrede kendskabet til højskolerne. At det er en værdig opgave for enhver ungdoms-leder, behøver jeg vist ikke at pointere her, men der kunne måske være grund til for en hel del af jer at gøre en indsats på dette område.

Sekretariatets arbejde med korte sommerkurser på højskoler udvides stadig. I sommer har der været afholdt 36 kurser med i alt 1300 deltagere, fortrinsvis fra de højskolefremmede kredse.

For de i København boende elever gøres der opmærksom på sekretariatets aftenhøjskole, der kan I roligt henvende jer og være med og træffe mennesker med samme interesser som I.

Thormod Petersen.

I N D H O L D :

	Side
<i>A. C. Christensen:</i> Kantate	3
<i>A.:</i> En hyldest til idrætten	5
<i>Tage Søgård:</i> Betragtninger om livsanskuelse	7
<i>Thormod Petersen:</i> Politisk status	16
<i>Erik Brygmann:</i> Det totalitære system	21
<i>Signe Troelsen:</i> Til landsturnstævne i Trondheim	25
<i>Vald. Bonde:</i> En gymnastikleders indsats	28
<i>Svend Aage Thomsen:</i> Brev til gamle clever	30
<i>Thormod Petersen:</i> Indvielsesfesten	43
<i>Svend Aage Thomsen:</i> Skolens kursusvirksomhed	53
Nyt fra gamle clever	65
Elevfortegnelse	83
Regnskab vedr. indsamlingen til skolens talerstol	84
Elevforeningens regnskab	85
<i>Tage Søgård:</i> Generalforsamlingen	86
Nyt fra landselevforeningen	87

ELEVMODE

Reservér allerede nu lørdag den 18. og søndag den 19. juli og gør mænd, koner og kærester opmærksom på, at de må lade jer rejse og gerne selv tage med.

Husk at medbringe idrætstøj og sengetøj!
På gensyn!

Svend Aage Thomsen.